STROIA A. GHEORGHE

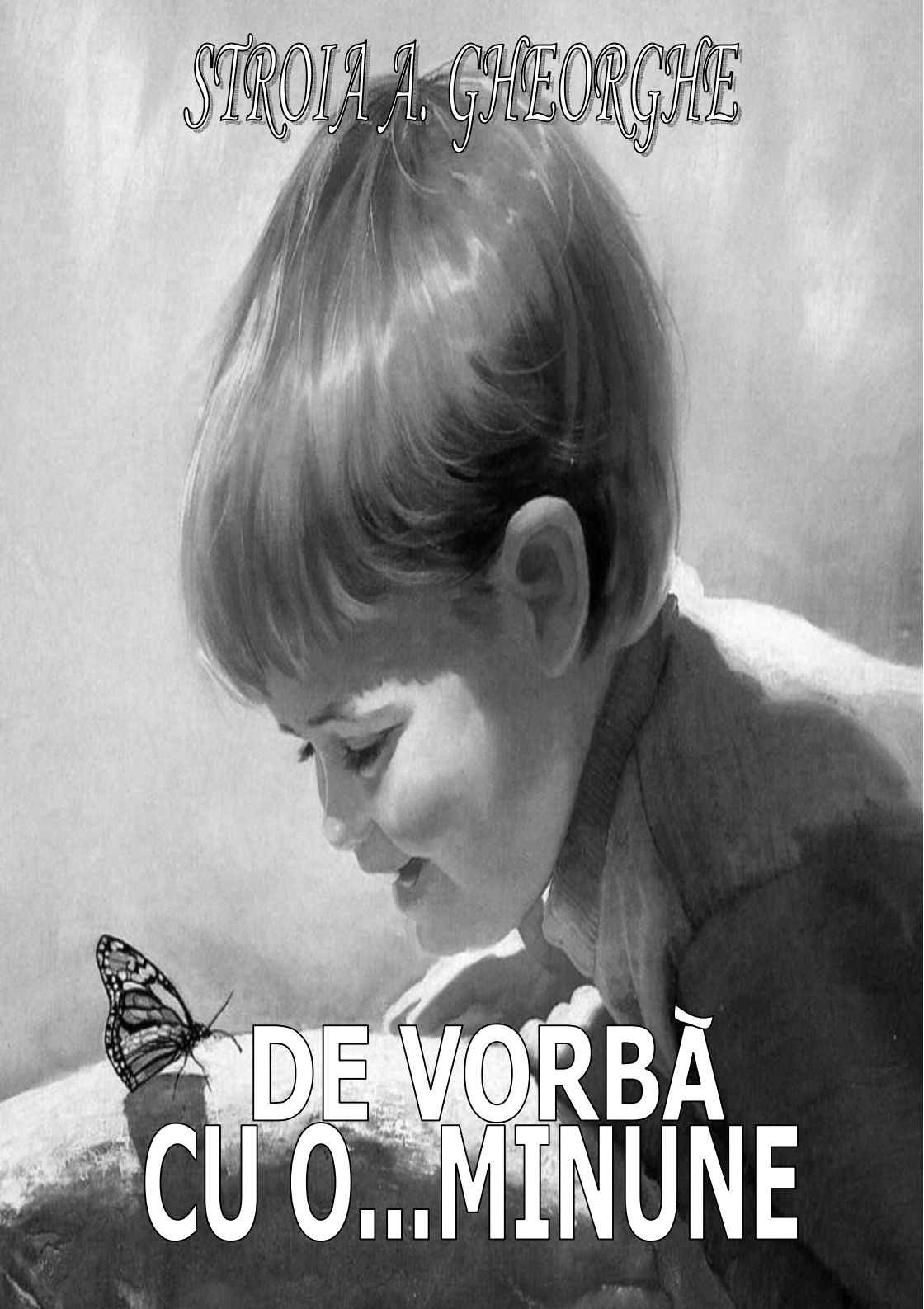

DE VORBĂ CU O...MINUNE

Montaj copertă şi selecţie grafică: prof. Maricica Stroia
Tehnoredactare: Stroia A. Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STROIA, GHEORGHE A.
De vorbă cu o…minune/Stroia A. Gheorghe.-
Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010- 4 vol.
ISBN 978-606-8193-33-5

821.135.1-34

De vorbă cu o…minune - vol. 1**,** 2010
ISBN : 978-606-8193-62-5

Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila
Str. Hipodrom, Nr. 8, Bloc T2, Ap. 8
Tel: 0745-955.210
e-mail: bdigitala@yahoo.com

MOTTO:

Acesta sunt eu:
Plânsetul, amestecând bucuria şi melancolia **unei lumi,** demult pierdută**,** dar pe care aş dori s-**o** retrăiesc, **atins doar de aripa ei, ce aduce a…binecuvântare.**

Gh. A. Stroia

**** ÎN LUMEA PLINĂ DE POVEŞTI ****

Să ne reîntoarcem cu plăcere şi cu pasiune, către perioada aceea a vieții noastre, când, aşezați pe genunchii bunicului, împlineam o stare de vis. Ascultam poveştile spuse cu glas tare, pline de simțire, de o frumusețe şi simplitate fără de margini… Ne aducem aminte cu infinită plăcere de bunici, pe care îi credeam eroi de poveste, cu puteri supranaturale, care vorbeau cu vocea de tunet a zmeului, sau cu gingăşia cristalină a glasului vreunei Cosânzene. Impresionați de puterea pe care o are cuvântul asupra noastră, suntem şi astăzi, deşi de multe ori în taină, admiratori înflăcărați ai poveştilor copilăriei, care aduc a parfum de epocă de mult apusă.

Să ne reîntoarcem cu plăcere către vârsta aceea, când agățați de sufletul mamei, prindeam din zbor cuvintele ce sunau a miere şi alint. De câte ori nu am plâns, pentru că mama era prea obosită să ne spună o poveste, sau de câte ori nu l-am strâns în miez de noapte în brațe pe tata, pentru că

visasem că un balaur din poveste poposise în pătucul nostru? De multe, de foarte multe... ori ! Dar, chiar şi aşa, nici astăzi, nu ne săturăm de frumuseţea şi de binefacerile unei poveşti, spuse cu tâlc.

Această lucrare va fi editată în 4 volume, dintre care primul volum poartă chiar titlul lucrării. Cu fiecare volum, sper să reuşiţi să intraţi, tot mai adânc, într-o lume plină de poveste. Veţi găsi în lucrare, nu neapărat o lume de basm, cu Feţi-Frumoşi, Ilene-Cosânzene şi zmei cu multe capete, ci o lume din imediata apropiere a realităţii noastre. Protagoniştii poveştilor sunt copii sau oameni obişnuiţi, care visează, din când în când, la dobândirea unor puteri supranaturale. Sunt eroii zilelor noastre: prunci, părinţi, tineri sau bătrâni, bunici, mătuşi şi nu în ultimul rând dascăli, care prin deosebita lor purtare de grijă, sunt gardieni ai vieţii, păstrători ai frumuseţii şi unicităţii unei copilării universale.

Să intrăm, să visăm şi să ne bucurăm, cu bucuria plină a sufletului unui inocent !

Stroia A. Gheorghe
Adjud, aprilie, 2010

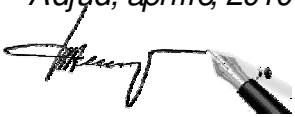

DE VORBĂ CU O…MINUNE

Curtea, plină de salcâmi a bunicului, se umplu de o adiere diafană de primăvară. În aer se auzeau deja bondarii, care bâzâiau printre crengile pline de floare ale copacilor. Gardul bunicului, înalt ca o fortăreață, păstra pe vârfuri, urmele albe ale unei ninsori căzute fără veste, ca ultima răzbunare a unei ierni trecute. Printre scândurile bătute rar, dar cu meşteşug, se putea vedea drumul, plin deja de verdeață, din care ieşeau timide şi încă nedumerite pâlcuri de floricele galbene sau roşii.

În curte, aşezat pe scăunelul lui făcut dintr-un butuc, bunicul zăreşte venind , țopăind de bucurie, pe soarele lui – Ghiocel, nepoțelul cel drag şi scump. Era destul de departe dar, când Ghiocel îl observă pe bunicul stând în curte, strigă cu putere multă:

- Buuuniicuuleeee!! se auzi glasul ca un ecou al lui Ghiocel. Eşti acasă?!

- Acasă sunt, dragul bunicului! Unde aş putea fi la ora asta, aşa de dimineaţă?

- Ajung acum, să nu pleci nicăieri, bunicule !

- Hai, vino la bunicul, soarele meu strălucitor, vino să te sărute tata moşul !

Intrând în curte cu viteza unui uragan, copilul sări direct în braţele bunicului, aproape răsturnându-l de pe scăunel.

- Încet bunicule, că doar nu dau turcii! Privind lung către copil, se miră din nou de frumuseţea sa. Avea părul blond şi des, în care soarele râdea în mii de sclipiri, parcă stelele cerului căzuseră toate în părul lui. Obrajii îi erau plini de sănătate, cu bujori ca focul ce pârjoleşte. Deşi micuţ de vârstă, era bine crescut, înalt şi bine legat. Dacă te strângea de mână, îl simţeai având puterea unui…bărbat adevărat.

- Bunicule, acum că te-am prins acasă, îmi spui şi mie o poveste ?

- Dar e prea devreme bunicule, îţi voi spune mai târziu una !

- Hai bunicule, nu fi zgârcit cu vorbele, căci spuse de tine, sunt tare frumoase, te rog !

- Bine bunicule, îți voi spune nu una, ci mai multe poveşti, dar vreau să îmi promiți ceva!

- Orice, bunicule, dar numai porneşte o dată te rog, ***căsuța cu poveşti*** !!!

- Ghiocel, dragul bunicului, te rog frumos ca după ce îți voi spune povestea, să încerci să-mi spui ce ai înțeles tu! Să-mi spui care e morala ce se desprinde din fiecare poveste. E bine aşa, dragule ?

- Perfect, bunicule, dă-i drumul, nu mă mai ține pe jar, te rog !

- Dar, dragul bunicului, oare nu eşti tu minunea mea, din zorii zilei? Şi dacă noi doi am sta de vorbă, ştii cum aş numi eu lucrul acesta?

- Cum, bunicule? Spune-mi, cum ?

- ***DE VORBĂ CU O...MINUNE***, puiul meu scump şi drag. Şi acum, fii cu băgare de seamă! *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

Era odată, ca niciodată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…

CRENGUȚA FERMECATĂ

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…o pădure mare şi bogată la marginea unei cetăți minunate, stăpânite de un mare vrăjitor. Şi era un vrăjitor bun, care tot timpul se gândea cum să ajute pe oamenii din cetate să trăiască zile mai bune şi mai îmbelşugate. Nu le lipsea nimic oamenilor de aici, dar dacă ei erau cuprinşi de vreo lipsă, vrăjitorul cel bun, pe loc o rezolva, cu puterea lui, cea mare. Şi trăiau în liniște şi pace deplină, netulburați de nimeni, neîncercați de nici un război sau de vreun cuceritor.

Vrăjitorul cel bun, stăpânul cetății avea însă un mare secret, pe care îl ascunsese atât de bine, încât nimeni nu i-l aflase. Puterea magică ce o avea, era concentrată într-o crenguță fermecată din pădurea minunată de lângă cetate. Tatăl său, în timpuri de demult, un alt vestit vrăjitor, îl sfătui să nu se încreadă în oameni, cu care ***"oricât de bine te-ai comporta, nu***

ştii la ce să te aştepți”. De aceea, când îi lăsă ca moştenire puterea magică pe care o avuse el, îl sfătui să-şi ascundă puterea departe, în mijlocul pădurii, într-un copac înalt, veşnic verde. Acolo, sus, atârnată pe cea mai înaltă creangă din copac, stătea crenguța fermecată, în care era pusă toată puterea vrăjitorului:

- Vântule, vântule de ce bați aşa de tare? striga crenguța fermecată.

- Pentru ca tu să stai ferită acolo sus, crenguță fermecată !

- Vântule, vântule, dar când e linişte şi pace, tu unde eşti atunci ?

- Mă odihnesc puțin, căci mă dor aripile mele lungi, pe care trebuie să le întind până departe !

Sta crenguța netulburată nici măcar de adierile vântului, în copacul mare şi înalt, privind ca prin ceață spre turlele cetății din vale. Vrăjitorul, păzind porunca tatălui său, stăpâni ani îndelungați cetatea şi toate le făcuse cum nu se poate mai bine. Se mai clevetea la ceas de taină, prin cotloanele ascunse ale palatului, că puterea vrăjitorului stă atârnată în copac, ferită de

privirile oamenilor. Dar, nimeni din cetate nu era interesat de acest lucru, ştiind doar că vrăjitorul, nu făcuse decât bine cu puterea lui.

Şi toate acestea până când, mergând în călătoriile sale, vrăjitorul găsi într-un şanț, de pe marginea drumului, un prunc, abandonat de părinți, goluț şi înfrigurat. I se făcu tare milă de el şi din acea zi, luându-l la palat, fu întronat ca prinț moştenitor şi chemat Iulian. Cu grijă mare crescu copilul la palat, oferindu-i-se cea mai aleasă educație, cum nici prinții cei adevărați nu primesc, în toată măreția lor.

- Ia spune-mi, Iulian, câte planete sunt pe cerul nostru, oare ştii? Cum se cheamă planeta mamă?

- Mărite stăpâne, planete sunt nouă, pe cerul cel mare şi albastru! Casa noastră este Pământul.

- E bine, dar spune-mi te rog, prin ce galaxie călătorim noi?

- Prin Calea Laptelui, stăpâne ! zise Iulian.

- Prea bine, fiule, te du acum şi te joacă în curtea de flori plină, în care se țes umbre şi lumini!

Şi cum timpul trecea la vale cu vuiet ameţitor, Iulian crescu, era deja o minune să-l priveşti şi să te măsori cu isteţimea lui. Un singur lucru îl rodea pe băiat : de unde avea tatăl lui atâta putere ? Ar vrea şi el să fie puternic, aşa ca el. Ba, ar dori să fie mai puternic. Şi azi aşa, mâine aşa, începu Iulian, ros de îndoieli, să descoase lumea de la palat, despre puterea tatălui său. Nu mult îi trebui, ***pentru că limbile, cu bani, lesne se dezleagă*****,** să afle de puterea tatălui său şi de crenguţa minunată, din pădurea cea mare. Se spunea că o dată crenguţa ruptă, puterea era a celui ce o rupea, iar vrăjitorul devenea un om obişnuit.

Într-o zi, dis-de-dimineaţă, porni Iulian, în mare taină către pădurea aceea, în care sălăşluia puterea cea mare a vrăjitorului. Găsind copacul cu pricina, se urcă în el, cu mare îndemânare şi ajunse în câteva clipe lângă crenguţă.

- Crenguţă minunată, poţi oare vorbi cu mine ?

- Să stai unde eşti, să nu te apropii ! Ce doreşti de la mine? zise crenguţa, speriată de moarte.

- Vreau doar să te ating, crenguță, nu-ți fac nici un rău ! o linişti prințul Iulian.

- Dar oare tatăl tău ştie unde eşti tu acum şi, mai ales, ştie de răul pe care vrei să i-l faci ?

- Nu, nu ştie, dar a sosit vremea ca eu să fiu cel mai puternic din cetate, tună plin de furie oarbă Iulian.

- Nu trebuie decât să aştepți şi vei fi cel mai puternic. Adu-ți aminte cât de bun e vrăjitorul cu tine. Cât de multe a făcut el, din clipa în care te-ai născut !

Şi aşa, prinsă în horă, crenguța vorbi, în cuvinte meşteşugite despre vrăjitor, încât inima lui Iulian se topi, ca ceara unei lumânări, gândind la tatăl său cel bun. Ruşinat de cele ce auzise, şi pentru că îşi ascultase inima, Iulian coborî în fuga mare şi în câteva clipe ajunse la palat. În sala mare de cristal, vrăjitorul, privind în globul său magic, îl aştepta, întristat şi cu lacrimile curgându-i pe obraz.

- De ce Iulian, de ce ai vrut să îmi iei puterea?

- Dar, tată, eu nu vreau să-ți iau puterea, vreau doar să fiu puternic ca şi tine !

- De ce m-ai dezamăgit, tu, chiar tu, copilul meu frumos şi bun? Ce rău ți-am făcut de mă urăşti ?

- Iartă-mă, tată ! Nu ştiu ce m-a apucat, oare mă poți ierta vreodată ? N-am vrut decât să fiu ca tine !

- Iulian, copilul meu, puterea mea este deja a ta. Ți-o voi lăsa moştenire, întreagă şi mai mare decât este acum. Vei fi mai puternic, mult mai puternic decât mine, dar clipa puterii nu ți-a sosit încă! zise vrăjitorul tulburat. Şi pentru că te iubesc, te iert. Să nu uiți de asta şi să nu mă mai dezamăgeşti, niciodată !

- Bine, tată, îți mulțumesc pentru infinita-ți bunătate, te iubesc şi te admir, mă iartă, te rog !

Şi din acea zi la curtea palatului era din nou linişte. Nu peste mult timp, Iulian deveni...cel mai puternic om din cetate, cu puterea strânsă într-o ***crenguță minunată.***

* * *

- Ei, dragul bunicului, îți plăcu povestea mea?

- Sigur că da, bunicule, a fost minunată! ***Am înțeles că oamenii sunt răi , dar cel care vrea să fie bun şi puternic trebuie să ştie să ierte, nu-i aşa ?***

- Aşa e, bunul meu de preț! Acum ascultă o altă poveste: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

REVOLTA JUCĂRIILOR

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…o grădină mare şi frumoasă, plină de flori şi de copaci înfloriți, în care îşi făcu apariția o casă cu douăzeci şi patru de pitici. Aceşti pitici, erau năzdrăvani, rău de tot, dar pe pitici îi conducea o zână, ca-n poveştile cele minunate, pe care voi copii le ştiți. Şi erau piticii aşa de curioşi, că mai toată ziua îi adresau zânei un munte de întrebări. Minunata făptură era de o bunătate fără margini. Cu chipul ei de înger şi hainele-i mirosind a floare, se plimba domoală printre pitici şi îi lămurea :

- Andrei, de ce ai colorat aşa de rar ? Colorează mai des, pentru ca foaia ta să fie o pată uniformă de culoare !

- Da, mărită zână, aşa voi face, răspunse piticul Andrei imediat.

- Doamna mea, de ce pleacă cocorii de prin locurile noastre ? întrebă piticul Florin.

- Pentru că, dragii mei, vine anotimpul rece şi păsările trebuie să meargă în locuri mai calde, căci nu ar putea face faţă frigului de afară ! zise zâna, făptura minunată.

Şi toate erau în regulă în casa celor douăzeci şi patru de pitici, căci zâna îi învăţa şi-i disciplina, pentru ca mai târziu, când vor creşte mari, să se poată descurca singuri. De un lucru nu era tocmai mulţumită zâna : de grija pe care o aveau piticii ei pentru jucării. Primul lucru pe care îl făceau piticii dimineaţa, când soseau, era să scoată toate jucăriile din dulap, să tabere pe ele ca ulii, apoi să înceapă să se certe, din pricina lor. Şi nu de puţine ori cearta se întetea, până când zâna intervenea :

- Jucăria asta e a mea, spunea un pitic, trăgând cu puterea de ea.

- Ba e a mea, spunea un alt pitic, trăgând şi el cu putere.

- Şi tot aşa, până când, jucăria ceda şi se rupea în două. Dar chiar şi atunci, piticii nu încetau. Aruncau jucăria la coş şi apucau o altă jucărie.

Într-o seară, pe când piticii erau la casele lor, iar zâna era şi ea plecată acasă, sala aceea mare, cu măsuțe şi scăunele, în care veneau piticii să se joace, se lumină deodată. O lumină ca de foc alerga prin sală, atingând pe rând fiecare jucărie şi...minune ! Jucăriile se treziră din somnul lor şi frecându-se la ochişori, săriră de pe dulap şi aşezate în centrul sălii, făcură sfat mare :

- De astăzi nu vom mai ceda piticilor, eu zic să nu ne mai jucăm cu ei ! spuse un camion cu roțile din față lipsă.

- Şi eu spun la fel ! zicea o păpuşă cu rochița ruptă şi cu părul încâlcit.

- Cel mai bine ar fi să plecăm, să nu mai stăm aici ! zise un clovn rupt în două şi aruncat la coş.

- Ba eu nu sunt de acord, se auzi în sală glasul de aur al zânei, cea care păzea piticii. Eu propun, ca fiecare jucărie, care e stricată să treacă pe la masa

mea, să o repar. Nu cred că ar fi corect să-i pedepsiți așa pe pitici, poate că nu vor să vă facă rău.

- Da, se prea poate, dar dacă ne repari, cum vom ști că piticii ne vor trata mai bine și nu ne vor mai strica ?

- Vă promit că de asta am eu grijă ! Veniți, veniți, să vă repar și apoi vom mai vedea.

Și așa, cu tact și multă, multă îndemânare, zâna, cu puterile ei miraculoase, repară fiecare jucărie : a cusut rochiile păpușilor, a fixat roțile mașinuțelor, a periat părurile încâlcite, l-a cusut pe clovnul acela rupt, ce mai, toate jucăriile erau ca noi ! Le așează cu grijă la locurile lor, pentru ca piticii să nu bănuiască nimic.

Dis-de-dimineață când sosiră piticii în căsuță, zâna îi rugă să se așeze cuminți pe scăunele și să asculte o poveste. Și astfel, zâna le spuse : ***Povestea...jucăriilor stricate***. Piticii sorbeau de pe buzele ei fiecare cuvânt, pe când ea, cu multă răbdare le explică apoi cum să facă, pentru ca jucăriile lor să nu mai sufere. Le spuse, bineînțeles, cât de mult

suferă o păpuşă, atunci când este ruptă şi aruncată, ori ce dureri de cap au cuburile, când sunt lovite de măsuțele de lucru de către pitici, fără milă.

Şi piticii au înțeles perfect. Începând de atunci, în sala cea mare era o curățenie, de nedescris. De fiecare dată când le luau, jucăriile erau ținute bine, erau alintate, mângâiate şi câteodată sărutate. Din acea zi, piticii au avut mereu grijă de ele. Toate jucăriile s-au declarat mulțumite şi nu au mai avut de gând să plece niciodată din căsuța celor douzeci şi patru de pitici. *Revolta jucăriilor era…istorie*.

***

- Ei, dragul bunicului, îți plăcu povestea mea ?

- Sigur că da, bunicule ! Dar, lasă-mă să te întreb, tu ai avut vreodată jucării ?

- Da, am avut, dar jucăria mea eşti tu acum, nu-i aşa ?

- Sigur că da, bunicule! ***Iar dacă eu sunt jucăria ta, să ai grijă mereu de mine şi să mă iubeşti ! Iar voi, copii, iubiți-vă jucăriile, pentru că şi ele cu siguranță vă iubesc pe voi !!!***

- Aşa e, Ghiocelul tatii ! Acum ascultă o altă poveste: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

POVESTEA UNUI...ZÂMBET

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…, departe, departe, în țara unei crăiese mărite şi puternice, o familie de negustori harnici şi pricepuți, prețuiți de întreaga cetate. Şi aveau negustorii trei fii, frumoşi şi înțelepți, bine crescuți şi educați. Ei erau cinstea părinților lor şi peste tot, pe unde mergeau, nu primeau decât laude pentru aleasa lor purtare. Din cauza drumurilor lungi şi obositoare pe care umblau, pentru a-şi face meseria, negustorii erau mai tot timpul încruntați şi pe fața lor nu era nici un zâmbet. Ba, de multe ori, le vorbea cu asprime copiilor, pentru a-i educa şi a-i învăța, aşa cum se cuvine.

Cei trei fii ai lor se numeau Față, Inimă şi Zâmbet. Primii doi aveau numele potrivite, pentru că tot timpul pe fața lor se citea doar fericirea, în traiul frumos şi îmbelşugat pe care îl duceau. Dar, mezinul, cel de-al treilea fiu, avea un nume care nu i se

potrivea deloc, pentru că deşi se numea Zâmbet, el nu zâmbea...niciodată. Avea fața mereu posomorâtă. Frații lui îl necăjeau mai mereu, zicându-i:

- Hei tu, de ce nu te numeşti Posomorilă, pentru că niciodată nu eşti fericit?

- Lăsați-mă-n pace, se burzuluia la ei, nu vreau să vorbesc cu voi, lăsați-mă ! spunea mezinul înfuriat.

Comportamentul ciudat al lui Zâmbet, care nu zâmbea niciodată, fu observat şi de părinții acestuia, care credeau că e mofturos, ori capricios. Drept pentru care nu-i acordară prea mare importanță. Dar, peste timp, observând starea în care se afla mezinul, negustorul, se alertă şi chemă la casa lui renumiți doctori şi vrăjitori, care de care mai priceput. Dar, cum veneau, aşa se şi întorceau, pentru că boala mezinului nu avea scăpare. Îngrijorați de acest lucru, negustorul tocmi o doică bătrână să aibă grijă de el.

În zadar se chinuia bătrâna să-l facă să zâmbească, el mai tare se încrunta. Până când într-una din zile, spre seară, aşezându-l în pat, doica îi spuse lui Zâmbet povestea prințului rătăcitor. Şi aşa de tare

se miră mezinul, încât, după ce povestea fu gata, spuse către doică:

- Părinții mei nu mă iubesc, nu mă vor, ştiu asta!

- De ce spui asta, puiule ? zise doica, îngrijorată.

- Pentru că mama nu mi-a dăruit niciodată un pupic, iar tata n-a zâmbit către mine, niciodată !

- Eu zic că nu ai dreptate, părinții tăi te iubesc mult de tot. Iar dacă-i aşa, să mergem să vorbim cu ei.

Seara minunată se lăsa peste culmea muntelui vecin, soarele îşi stinse lumina dar, înşiră pe cer candelele aprinse, pline cu ulei de stele, vegheate de sus de mândra lună. Uşa camerei unde locuiau părinții copiilor era întredeschisă, lumina lumânării de veghe țâşnind prin ea. Copilul se apropie încet de tot, furişându-se ca un spiriduş, când prin uşa întredeschisă se auzi vocea mamei lui :

- Bieții copii, mi-e milă de ei, cred că s-au plictisit singurei, cred că le face rău lipsa noastră !

- Nu avem ce face, scumpa mea, zise negustorul. Drumurile noastre sunt întortocheate şi lungi, iar seara, când ajungem acasă, ei dorm deja şi nu mai avem timp să îi vedem, decât pe dor.

- Da, dar ei sunt aşa de obosiți, căci la sărutul de noapte bună pe care li-l dăm, nici măcar nu clipesc, zise mama. Am stat lângă ei de multe ori, câte o jumătate de noapte, sărutându-i şi mângâindu-i pe mânuțele lor moi şi catifelate, pline de parfum.

- Da, da, aşa este ! zise tatăl copiilor. Dacă ar şti ei de câte necazuri şi supărări am avut noi parte, pentru ca viața lor să fie fericită, poate nici măcar n-ar mai zâmbi !

- Dar, mezinul nostru, cum se mai simte? Oare e bine? Deşi se numeşte Zâmbet, nu l-am văzut zâmbind niciodată. Dacă aş putea, m-aş duce acum şi l-aş lua în brațe să-i spun cât de mult îl iubesc! Dar probabil, doarme dus la ora asta târzie, zise mama, cu un glas duios.

Uşa se deschise brusc şi în prag, învelit cu un şal, cu mâinile întinse către mama, cu ochii lui senini

şi mari, plini de lacrimile recunoştinţei, apăru mezinul. Era Zâmbet, era tot numai un zâmbet, pentru că auzise pentru prima oară în viaţa lui cuvintele pline de dragoste ale părinţilor săi. Sări în pat şi sărutându-i cu foc, le spuse:

- Vă iubesc, mult de tot, vă ador, sunteţi cei mai minunaţi părinţi din lume! zise copilul, plin de lacrimi. Iertaţi-mi starea, acum ştiu doar că vă iubesc !

- Şi noi te iubim, puiul nostru cel drag şi scump, de asta să nu te îndoieşti, niciodată, niciodată !

Şi de atunci, oricât de târziu ar fi venit părinţii lui, Zâmbet îi aştepta în prag, să le spună ce mult îi iubeşte. Iar viaţa lui fu din acea clipă...o mare, plină de fericire şi de...ZÂMBET !

* * *

- Ei, dragul bunicului, ce-ai priceput tu, de aici?

- Bunicule**, *cred că nici un copil n-ar trebui să se îndoiască de dragostea părinţilor lui. Deşi în şoaptă, inima lor bate cu putere, doar pentru noi...copiii. Să le dăruim zâmbete, în fiecare zi!***

- Eşti isteţ, Ghiocel. Mai vrei? Atunci ascultă! *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

NICIODATĂ, NU EŞTI BUN

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…la o casă de sărmani, într-un târg de provincie, cu oameni bogați, un tată, care creştea zece copii, de unul singur. La naşterea celui de-al zecelea copil, mama lor se uni cu Dumnezeu, sus, cu îngerii, în cerul lui de slavă. Şi cum toți copiii erau mărunței, pentru bărbatul care-i creştea singur, nu era tocmai uşor. Noroc că-i avea pe copii aproape, iar răsplata lui, era să-i vadă zâmbind şi fericiți în lumea lor săracă. Tatăl lor se străduia să facă orice, pentru ca pruncii săi să nu ducă lipsă de nimic.

Se chinuia din răsputeri dar, mâinile sale erau de multe ori neîndemânatice şi făcea lucrurile poate, altfel decât le-ar face o femeie. Cu toate acestea, se încăpățâna să facă totul de unul singur, în amintirea minunatei sale soții. De multe ori, simțea neliniştea din cuvintele copiilor, care spuneau:

- Parcă mai trebuia un pic de sare, nu are gust mâncarea asta! zicea unul dintre copii.

- Dar oare, de ce nu e răcorită încă mâncarea, căci mi-e foame tare ! zicea un altul.

-Niciodată nu eşti bun, tată ! Nu atât de bun, pe cât era mama, spunea fata cea mare, supărată de lipsa ființei celei mai dragi din lume.

Deşi tăcea, ca să nu-i supere, în sufletul său ştia că au dreptate copiii. Nimic nu mai era ca atunci când toate aveau un rost, pe care doar mama lor le găsea. Şi de multe ori, spre seară, când copiii dormeau, la lumina lumânării, când cusea câte o hăinuță, îl podideau lacrimile. Doar atunci simțea vorbele copiilor, arzându-l ca un jăratec aprins. Nu trecu mult şi pentru viața grea pe care o îndurase, omul nostru se îmbolnăvi şi căzu la pat.

În curând, toate prin casă nu mai erau aşa cum le lăsase el. Oalele nu mai erau aşa de curate, mâncarea nu mai era aşa de gustoasă, hainele lor, nu mai erau atât de atent spălate şi cusute. Ce mai, copiii deja realizau câte făcea tăticul lor pentru ei, abia

atunci când îi încercau lipsurile. Boala îl secătui, neavând bani să plătească un doctor, dar puterea şi curajul nu-i pieriseră, mai ales pentru copii lui cei frumoşi.

- Tata este un om bun, face atât de multe pentru noi, zicea un copil pe când stăteau cu toţii la masă.

-Da, iar mâncarea lui avea sare câtă trebuia, era aşa de gustoasă, zicea alt copil.

- Tatăl nostru e bun pentru orice lucru, e cel mai bun dintre toţi ! spunea fiica cea mare.

Auzind ce frumos vorbeau acum copiii despre el, omul nostru se înzdrăvenea pe zi ce trece. În curând se ridică din pat şi îşi reluă treburile zilnice. Nu trecu mult şi casa era din nou curată, mâncarea era din nou gustoasă, hăinuţele erau din nou făcute ca noi. Mai mult, în fiecare seară, înainte de culcare, copiii se rugau cu foc pentru tatăl lor, încheindu-şi rugăciunea cu cuvintele: ***Şi pentru tata…* care e *întotdeauna aşa de BUN! Să-i fie viaţa lungă şi fericită !***

***

- Bunicule, mi-au dat lacrimile, ce om bun! Dar nici copiii nu erau răi, erau probabil un pic supărați de lipsa mamei. Ai văzut ce bun e un părinte, când nu-l mai ai? Abia atunci realizezi, ce multe poate face pentru tine!

- Nu-i aşa , dragul bunicului ?

- Eu zic că ***părinții trebuie iubiți oricum, dar mai ales cât sunt lângă noi, bunicule. Noi suntem rațiunea lor de a trăi, puterea şi viața lor, nu-i aşa?***

- Da, iubite Ghiocel, aşa e ! Tu eşti viața mea şi tu ştii asta, nu?

- Te iubesc bunicule, aşa cum o iubesc pe mama şi pe tata. Pentru mine ei, şi numai ei sunt buni, sunt întotdeauna…cei mai buni ! Dar spune-mi, mai spune-mi o poveste, te rog!

- Bine, dragul meu, iată: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

OCHII, CARE…NU VĂD

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…undeva în lumea asta mare şi întinsă, un sat împărțit pe patru dealuri mari, de unde copiii coborau iarna cu sănii lucitoare la vale. La o casă mică, la marginea satului, locuia o femeie, care avea doi copii: un băiat şi o fetiță. Pe fetiță o chema Brânduşa, pentru că fu adusă pe lume, atunci când pădurea de lângă sat era plină de minunatele flori de primăvară. Dar, deşi era trist destinul pe care îl avea, fata era mulțumită, pentru că simțea din plin dragostea mamei ei, de care era nedespărțită.

Se născuse oarbă, lumina în ochii ei albaştri, nu licări nici măcar pentru o clipă. Aşa că fetița nu cunoştea culoarea cerului, frumusețea păsărelelor, strălucirea steluțelor pe cerul nopții, decât din cele ce îi spunea mama ei. Dar, deşi era oarbă, o avea tot timpul ca şi călăuză pe mama.

- Uite, fata mea, acolo e copacul cel înalt, care acum este verde şi plin de flori. Îi simți mirosul? o întreba mama pe Brânduşa.

- Dar cerul cum e, mamă, poți să-mi spui?

- Sigur că da, copila mea ! Cerul e întins şi albastru, iar ca nişte bucăți mari de vată de zahăr, aleargă încoace şi încolo, norii furioşi.

- Dar, ce se aude de sus, mamă ? E vântul, sunt copacii sau sunt oare păsărelele ? întreba fata.

- Da, fetița mea, e vântul, care a prins drag de tine şi se joacă în părul tău. Este copacul care şuieră în bătaia lui. Uite, îți face cu mâna, fă-i şi tu ! Sunt păsările cerului, care zboară din floare în floare, le simți bătaia fină a aripilor ?

- Da, mamă, le simt ! Dar, cel mai mult, simt cum ochii mei, văd prin dragostea ta. De ce mă iubeşti aşa de mult, mamă? Ştii că eu nu sunt un copil obişnuit, nu-i aşa?

- Aşa e, draga mamii, nu eşti un copil obişnuit! Eşti cel mai neobişnuit copil din lume, pentru că eşti al meu. Iar tu şi frățiorul tău sunteți pentru mine totul!

- Iar, tu, mamă eşti vederea mea, eşti ochii mei, prin tine văd lumina şi prin tine văd viaţa! Te iubesc, mamă ! Îţi mulţumesc că mă faci să văd, în fiecare zi !

Cu lacrimi în ochi, mama mulţumi cerului pentru o aşa minune de copil, şi-şi promise că atât cât va trăi, va fi pentru Brânduşa ochii ei şi lumina lor. Ba, mai mult de atât , fetiţa vedea prin ochii mamei, iar imaginile care i se întipăreau în minte erau completate mereu cu mare meşteşug de vorbele ei dulci. Fata simţea că are văzul mai ascuţit decât al ochilor care văd. ***Nu ochii văd…ci ochii sufletului au puterea de a vedea.*** Aşa, şi doar aşa…putea vedea Brânduşa, fetiţa cu nume de primăvară frumoasă !

***

- Fiule, cum a fost povestea mea, ţi-a plăcut?

- Foarte mult bunicule! Mi-a fost milă de Brânduşa, căci era oarbă ! ***Dar avea cei mai minunaţi şi mai dragi ochi din lume : ochii mamei sale.***

- Aşa e Ghiocul tatii, vrei să-ţi mai spun? Iată, taci şi ascultă: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

TĂVĂLUGUL…TIMPULUI

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…în valea plină de soare a râului Trotuş, un orăşel, plin de oameni veseli şi bucuroşi şi mai ales, iubitori de animale. În curtea tuturor celor care locuiau în orăşel, îşi aflau adăpost tot felul de animale: cai nărăvaşi, văcuțe cu pete de soare, gâşte, berbecei cu cornițe încurcate, bibilici. La trei case mai încolo de o şcoală mare şi frumoasă, se găsea un lac întins, în care oamenii îşi aruncau vara undițele să pescuiască.

Lângă lacul cel mare şi albastru, într-o căsuță văruită în alb, cu draperii vişinii, într-o curte cu pomii în floare, alături de părinții ei, locuia o fetiță pe nume Maria. Era o brunețică, cu fața ovală, ca portretul dintr-o icoană. Părul ei şaten, îi curgea în râuri pe umeri, prins cu două fundițe roz. Era toată o veselie, era toată un glas, cu glasul ei de clopoțel de argint.

Toată ziua era prin curte, după orătăniile mamei. Şi o iubea pe mama nespus de tare, vroia să fie ca ea. Pentru ea, mama era cea mai bună şi mai frumoasă şi-i repeta mereu:

- Te iubesc, mămica mea ! Aş vrea să fiu şi eu mare ca tine. Să am şi eu copii, care să mă iubească, aşa cum te iubesc eu pe tine: din toată inima !

- Iubita mea, e bine că vrei să fii mare, dar mai aşteaptă, mai stai în poala mamii să-ți mai cânt ! Mai urcă-n spinarea tatii, să te plimbe prin toată curtea, călare. ***Mai stai mică, să nu-i aduci mamii grijile cele mari, mai mari ca tine !***

- Bine, mamă, voi sta mică, cât vrei tu, căci ***timpul trece repede, doar pentru cei ce se grăbesc, nu-i aşa?***

- Ar fi frumos să fie aşa, Maria! Dar, uite…ca să fii şi tu mamă ca mine, promit să-ți dau primul puişor de rață care va ieşi din ou, zilele acestea. Numai, dacă îmi promiți şi tu că o să ai grijă de el.

- Îți promit, mamă ! Şi fetița țopăia fericită prin ogradă, spunând cu glas tare şi foarte încântată: „Voi fi mamă, voi fi mamă !”

Trecură zilele repede şi Maria deja ținea în palmă, la loc cald, primul puişor de rață. Îl botezase Vlăduț şi-i legase de gât o fundă mare, roşie , să nu-l deoache nimeni. Toate bune şi frumoase, Vlăduț se ținea după Maria toată ziua. Fetița era încântată că Vlăduț e aşa de cuminte şi ascultător, că o iubeşte aşa cum trebuie să-i iubească copiii pe părinții lor. Era foarte mulțumită copila, dar foarte repede puişorul de rață, din pufuleț se făcu puf, apoi rățoiaş drăgălaş, iar spre toamnă era un rățoi mândru şi trufaş, cu gâtul golaş, care măcăia gros după Maria.

Fetița, nedumerită, o întrebă pe mama de ce ea este tot o fetiță, iar puişorul ei de rață crescu mare, un rățoi în toată firea. Mama ei, cu glas dulce îi spuse:

- Maria, timpul nu trece la fel pentru toți. Pentru Vlăduț trece mai repede, pentru tine trece mai încet.

- Dar, mamă, înseamnă că Vlăduț o să moară ?

- Nu, Maria, ține minte…***moare doar cine vrea***, iar Vlăduț …vrea să trăiască pentru tine !

Maria, ascultând vorbele mamei se bucură, şi pentru ea şi pentru el. Deşi mare, Vlăduț se ținea după Maria tot timpul, iar fata era încântată de rățoiul ei minunat. De multe ori, ceilalți copii îi spuneau Mariei, fetița cu rățuşca iar lui Vlăduț: rățuşca Mariei. Dar nu o deranja absolut deloc. Un copil cu aşa drag de animale, nu s-a mai văzut ! Când Maria crescu mare, se făcu medic veterinar. Avea mereu în suflet imaginea ei, de când era mică şi zâmbea numai când se gândea la Vlăduț…rățuşca Mariei. Deşi ştia, că nimeni nu se poate împotrivi…***Tăvălugului timpului.***

***

- Ia spune viteazule, îți plăcu de Maria?

- Da bunicule, îmi plăcu tare mult. Era o fetiță bună, care iubea animalele. ***Eu ştiu că toți copiii iubesc animalele şi asta e foarte bine, nu ?***

- Aşa, dragul meu! ***Iubiți animalele, copii, pentru că şi ele sunt ființe nevinovate ca şi voi.*** Viteazule, ai răbdare să mai asculți o poveste?

- Dar tu, bunicule, mai ai răbdare să-mi mai spui? Hai începe: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

COPII, LA JOACĂ !

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…

într-o curte mare şi frumoasă, plină de straturi în care se găseau flori de multe culori, o ceată de şaptesprezece copii, trimişi în grija unei femei destoinice şi răbdătoare. Nu era aşa de bogat amenajată curtea aceea, dar se puteau găsi în ea: leagăne, balansoare, o groapă de nisip, iar un tobogan mare trona în centrul curții, dorit de toată lumea. Copiii veneau aici dis-de-dimineață şi plecau spre casele lor luați de părinți, seara, când aceştia se întorceau de la muncă.

Când poți vedea lumea mai frumos, decât acum, prin ochii unui copil? Şi dintre ei, unii erau mai mari, alții erau mai mici, dar toți deopotrivă de nărăvaşi şi de jucăuşi, mai ales când doamna le spunea: „La joacă copii !”. O dată ieşiți în curtea mare, începeau:

- Doamna, vreau să-mi dea Alina căldăruşa, să fac din nisip nişte cozonaci pentru mama ! zicea un băieţel pe nume Florin.

- Dar, eu am luat găletuşa prima, e a mea, zicea Alina vădit deranjată de insistenţa lui Florin.

- Copii, hai să împărţim găletuşa : Alina s-o ţină zece minute şi Florin zece minute, e bine aşa?

- Dar, doamna, cozonacii mei se coc într-o oră, aşa am văzut la mama ! zise ofuscat Florin.

Doamna se opri din intervenţie şi, fără să vrea, îi apăru pe faţă un zâmbet, gândind la cât de poznaşi sunt copiii. Erau atât de drăgălaşi, erau aşa de scumpi, iar cuvintele lor, te loveau câteodată cu atâta putere, că te lăsau fără replică.

- Doamna, nu veniţi să ne dăm pe balansoar, amândoi? zise cu obrajii roşii de timiditate Alex, un băieţel frumos şi cuminte.

- Ba, am să vin, Alexandru, dar dacă o luăm şi pe Maria cu noi, nu-i aşa?

- Bine, zise Alexandru, aşa poate o să vă putem ridica şi pe dumneavoastră, pentru că ştiu că sunteți om mare, ***iar oamenii mari sunt oameni cu greutate.***

Şi doamna se văzu nevoită să se dea în balansoar, alături de copii, care erau în al nouălea cer, ridicați şi coborâți, pe valurile copilăriei lor fericite. Mai mult era uimită însă, doamna, care de mult timp nu se mai dăduse într-un balansoar. Acum, în aceste clipe, cu vântul jucându-i-se prin plete, simțea cu putere, cum copilul ascuns în ea, vrea să iasă din nou, la lumină. Era fericită, ori de câte ori vedea zâmbetul şi strălucirea de pe chipul copiilor.

Era mulțumită că, deşi nărăvaşi, aceştia o ascultau întotdeauna, erau cuminți, dar mai ales, ştiau toate lucrurile bune şi frumoase, pe care ea îi învățase cu atâta drag. Era mândră de copiii ei, căci într-adevăr îi creştea cu dragostea unei mame. Iar copiii o iubeau tare de tot. Ce mai, era un tărâm de vis, plin de dragoste şi de fericire ! Şi au trăit fericiți, copiii s-au făcut mari, au plecat care încotro, dar au venit alți copii, să guste din sufletul şi bunătatea ei divină.

* * *

- Ei, Ghiocel, cine era doamna aceea aşa de bună şi de răbdătoare, ştii cumva?

- Era doamna mea educatoare, bunicule, iar ograda aceea mare, în care ne jucăm e curtea grădiniței noastre, zise Ghiocel cu bucurie.

- Dar, ia zi, tu la grădiniță eşti cuminte, sau eşti tot aşa de nărăvaş ca şi aici, cu mine?

- Nu, bunicule, ***acolo sunt şi trebuie să fiu cuminte ! Să înțeleg că doamna mea are în grijă mulți copii, şi n-aş vrea s-o necăjesc !***

- Bine, băiatul tatii, e foarte bine, aşa să faci şi să înveți şi pe alți copii să facă la fel ! Mai vrei, sau facem o pauză, pentru că te văd cam obosit ?

- Nu bunicule, mai spune-mi o poveste !

- Bine, mă asculți ? *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

2003

DOMNIȚA DE MĂRGĂRITAR

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…pe când lumina se îngâna cu întunericul, în pădurea mare, sosit din bătălie …un cavaler vestit. Umblase lumea toată în lung şi în lat, cunoştea tot ce mişca pe lume, dar obosise de zbuciumul călătoriilor pe care le făcuse. Ar fi vrut să găsească o cetate, unde să poată să se aşeze, să aibă un suflet pentru el, să aibă grija lui. Iată că un slujitor îi ieşi în cale:

- Bună vremea, mărite cavaler, spuse drumeţul.

- Bună să-ți fie inima, om bun! Ia spune ce cetate este aceea, care se vede acolo în vale?

- Este cetatea, ce are ca stăpână pe domnița de Mărgăritar, spuse slujitorul.

- Şi cum stau lucrurile în cetate, oare ştii cumva?

- E bine, în cetatea noastră, mărite cavaler, e foarte bine. Oamenii sunt buni, iar pacea domneşte la

noi, de când domnița de Mărgăritar a preluat puterea. Şi mai ales, pentru că domnița noastră urăşte minciuna şi violența.

- Îți mulțumesc, om bun, pentru vorbele tale, mă duc către cetate, îți mulțumesc !

- Atunci, să auzim de bine ! zise slujitorul.

Şi după drumul care deja i se părea lung, sătul de atâta osteneală, cavalerul nostru trase la o casă de oaspeți. De cum se instală în camera sa, adormi dus, până a doua zi. Spre dimineață, dădu să se ridice din pat, când la uşa camerei se auziră ciocănituri fine:

- Stăpâne, eşti treaz, nu vrei să cobori la masă? zise hangiul, cu tonul moale.

- Vin acum, îndată, cobor acum ! zise cavalerul. În câteva clipe coborî la masă, şi după ce se ospătă cu minunatele mâncăruri pregătite cu mare cinste, pentru el, plăti cu un ban de aur şi întrebă pe hangiu:

- Ce se aude, prin cetate, ce mai e nou pe aici?

- Mărite cavaler, astăzi e judecat în Piața Florilor din cetate, un om sărman, pe nume August, acuzat de minciună şi de furt, săvârşite fără ruşine de

fiul său cel mare. Pentru că la noi, aşa e legea: ***tatăl copilului care săvârşeşte fapta va plăti pentru fărădelegile fiului său.*** Dar, toată lumea îl cunoaşte pe Alin, fiul cel mare al lui August, şi nimeni nu îl crede în stare de aşa ceva. August e un om sărman, dar cinstit, iar pe domnița de Mărgăritar o iubeşte, ca pe propria sa fiică, pentru judecata ei dreaptă .

- Ce se întâmplă atunci, de este judecat, oare nu s-a putut dovedi în nici un fel nevinovăția lui?

- Nu încă, şi astăzi este judecata.

- Dar, spune-mi, te rog, cine îl acuză, este cineva interesat să fie condamnat August?

- Mărite cavaler, pe August îl acuză vecinul său, boierul Harț. E un om hapsân şi roşu de furie, care te înfierbântă aşa de tare, când stai de vorbă cu el, că nu mai ai cale de scăpare. Îl acuză pe Alin de furt.

Intrigat de cele ce auzise, cavalerul nostru, care era un om al dreptății, porni prin cotloanele cetății, întrebând pe oamenii cu care se întâlnea, unde e casa lui August. Mai întrebă şi unde era casa boierului Harț. Îi fu arătată cu degetul spre dealul cel din

apropiere, o casă mare, cu coloane de marmură şi acoperiş lucitor, cu o curte mare şi plină de pomi. Mergând către acolo, observă la mică distanță de casa aceea mare, o casă micuță, cu obloanele trase, în curtea căreia alergau de colo-colo câțiva copii. Erau curați dar, cu haine zdrențuite, umblau desculți în pulberea curții lor.

Ajuns lângă gard, întrebă, cu sfială:

- Bună ziua, copilaşi, unde stă boierul cel mare şi cinstit, numit Harț?

- La casa asta mare şi frumoasă ! zise fata cea mare a săracului August. Iar boierul, vecinul nostru, nu e aşa cum crezi. E mare, dar nu-i aşa de cinstit, după cum crezi dumneata, care nu-l cunoşti !

- De ce spui asta, domniță, oare îl cunoşti pe vecinul dumitale?

- Şi încă cum !

Şi aşa, din vorbă în vorbă, cavalerul nostru află cum boierul Harț, de la casa cea mare, începu să pizmuiască pe copiii săracului, pentru că deşi erau săraci, erau cei mai frumoşi copii din cetate. Pesemne

Dumnezeu e tată la săraci, se spune că acei copii, din cauza lipsurilor, răbdau de foame zile întregi. Boierul cel bogat avea un fiu, pe nume Dan, care se născu beteag de un picior şi cam bolnav din fire. Îi aduse boierul tot felul de doctori, să-l caute şi să-l facă bine. Nu mai ştia ce să-i facă fiului său, îl copleşea cu daruri şi cu bunătăți, doar, doar, i-ar putea aduce un pic de consolare.

- Vino, fiule iubit, să-ți mai dăruiesc ceva ! E un dar pe care mi l-a adus un pelerin din Orient. E un dar, care îți va face mult bine, sigur îți va place !

- Nu vreau tată, daruri, aş vrea şi eu un dar minunat: acela de a fi şi eu un copil obişnuit !

- Dar, fiule, oare nu ți-am dăruit eu Soarele şi Luna de pe cer ? Se poate compara vreun copil cu tine, care eşti aşa de bogat şi ai atâtea motive să fii mândru ?

- Poate copiii cei săraci ai vecinului, tată ! Ei sunt întregi şi fericiți şi nu le lipseşte nimic, zise Dan în şoaptă, ca să nu audă boierul.

- Ai spus ceva, Dan. Am auzit eu bine?

- Nu, nu, tată, mă lasă acum să mă întorc la treburile ce le am de făcut cu neputințele mele !

Şi bietul copil, se uita de multe ori prin zăbrelele coliviei sale de aur, în curtea vecinului sărac, în care copiii țopăiau fericiți şi se jucau plini de sănătate şi de bucurie. Într-una din zile, copilul boierului cel bogat, coborî scările casei celei mari şi încet, cum putu, se apropie de gardul ce despărțea cele două lumi: a lui - bogată şi nefericită şi a lor - săracă şi umilă, dar plină de raze de soare. Unul dintre copii scăpă jucăria, pe care o avea în mână, în gardul cu pricina şi se apropie în goana mare să o ia înapoi. Se apropie de gard şi-l zări pe Dan cum se uita țintă spre ei, cu ochii în lacrimi.

- De ce nu vii să te joci şi tu cu noi, hai, vino! zise copilul săracului, către fiul boierului.

- Dar eu, eu…nu pot să…deşi…aş vrea să…mă joc cu voi. Dar tata… Şi nu apucă să termine ce avea de spus că fiul săracului era deja lângă el, sărind peste

gard. Se aşeză lângă el şi cu voie bună fără limite, îi povesti lui Dan vrute şi nevrute, îi spuse glume şi ghicitori, că Dan uită pentru câteva clipe de boala care-l ținea prizonier şi râse cu atâta putere, din toate băierile sufletului, că râsul său puternic fu auzit de tatăl său cel ursuz. Privind prin ochiul de geam, boierul se înspăimântă că fiul său, cel de neam ales, stătea de vorbă, şi mai ales râdea, la glumele necioplitului de copil al sărăntocului. Coborî scările cu viteză mare, se duse puşcă lângă ei şi-i trase copilului celui sărac o palmă, cu toată furia care-l stăpânea:

- Hoțule, ce cauți în curtea mea mărită?

- Dar, tată, el n-a făcut nimic, ba mi-a spus glume atât de bune că nu mai pot să mă opresc din râs! îl apără Dan, copilul cel beteag.

- Fiule, zise boierul către Dan, tu nu ai voie să vorbeşti măcar cu sărăntocul acesta, dar să mai şi râzi la glumele lui proaste ! Tu eşti de viță nobilă, el este un amărât, care nu are de ce să se furişeze pe lângă tine ca un hoț.

Fiul săracului dădu să sară gardul, ca să scape de furia boierului, dar acesta nu-l lăsă deloc, pentru că furia îi era atât de mare încât, parcă nici nu mai vedea. Orbise de furie! În sfârşit, la insistenţele lui Dan, copilul fu lăsat în pace, dar avea promisiunea boierului, că nu-i va fi deloc uşor să scape de mânia lui. Şi din acea zi, boierul se întoarse cu pizmă mare asupra acelei familii nevoiaşe, ajunse până acolo, încât depuse plângere la scaunul de judecată al domniţei de Mărgăritar. Acuza că Alin, băiatul cel mare al săracului, intrând pe furiş în casa lui îi furase câteva bijuterii de o imensă valoare.

- Vreau dreptate, domniță de Mărgăritar ! Şi mai vreau ca tatăl copiilor să fie închis în temniță, ca „răsplată" pentru fapta fiului său. E o ruşine, pentru o cetate aşa de frumoasă şi de liniştită ca a domniei voastre, să fie lăsată pradă hoţilor, celor fără de judecată! zise boierul în plângerea sa.

- Să fie hotărât atunci, dacă se face vinovat pentru acuzele aduse, omul va plăti scump pentru ele, dar de nu, boierule, dreptatea o vei plăti tu, din avuția

ta ! zise domnița de Mărgăritar. De azi într-o lună, vom judeca pricina şi vom face dreptate. Sfatul Judecătorilor se va ține în Piața Florilor, din centrul cetății. De zeci de ani de zile, în cetatea noastră nu mai există hoți, darămite hoți-copii. Aşa să fie !

Aflând cele întâmplate, cavalerul nostru merse glonț la casa boierului cel mare, să stea de vorbă cu acesta. Nefiind de prin părțile locului, dar de viță nobilă, cavalerul fu întâmpinat de boier cu cinste mare, aşa cum se cuvenea unui om de rang înalt.

- Cu ce gânduri pe la noi, mărite cavaler ? umblă cu vorbe meşteşugite boierul.

- Eu, zise cavalerul, nu sunt de pe aici, dar bogăția şi faima domniei voastre au ajuns până departe, departe. Pentru că m-am întâmplat pe aici, am vrut neapărat să vă dau binețe.

- Mulțumesc pentru cuvintele frumoase, mărite cavaler, aşa care va să zică, se aude în lume despre noi, nu-i aşa?

- Sigur că da! Ba mai mult, se povesteşte despre bunătatea dumneavoastră fără margini şi despre

înțelepciunea şi purtarea de grijă ce o aveți pentru oameni, dar mai ales pentru copiii sărmani.

- Aşa e dragul meu, copiii îmi sunt dragi, căci oricum ar fi, sunt copii ! Ce vină au ei, că s-au născut în familii de sărăntoci, sau că părinții lor n-au vrut, din lene ori din neştiință, să facă avere ?

- Dar cu dreptatea cum staţi boier dumneavoastră, am aflat că sunteți un om drept şi nu purtați pricină nimănui, aşa e?

- Bine zici, cavalerule viteaz ! Eu nu am purtat niciodată pică nimănui. Ba mai mult, m-am lovit de multe ori de răutatea şi pizma pe care o au alții împotriva mea, pentru averea şi rangul ce-l port. Mai mult, şi pe Dănuț al meu îl invidiază lumea, pentru aleasa lui purtare şi pentru noblețea rădăcinilor sale.

- Dar de copiii cei săraci, vecinii dumneavoastră, ce spuneți măria ta? Ce copii frumoşi, se spune că sunt cei mai sănătoşi şi mai frumoşi din cetate !

- Aşa cică, dar să ştii că sunt nişte zdrențăroşi, ba, unde mai pui că sunt şi nişte hoți? Drept zilele

trecute am prins, pe cel mare, furându-mi nişte bijuterii, care pentru mine, erau neprețuite !

În tot acest timp, Dan, fiul boierului, stătea ascuns după perdea şi auzea vorbele pline de fiere ale tatălui său, care pe nedrept asuprea pe copiii cei sărmani. *„Lasă, că voi da eu pe față toată această înşelătorie. Şi asta cât de curând”*, gândi Dan. Şi după multe ore petrecute cu boierul, ascultând laudele şi măririle pe care şi le acorda singur, cavalerul se ridică să plece. În acel moment intră pe uşă fiul boierului, în scaunul său mergător, şi-i spuse tatălui:

- Mărite cavaler, eu sunt Dan, unicul fiu al tatălui meu. Am o mare rugăminte la tine, pe care tatăl meu nu mi-o poate refuza, nu-i aşa, tată?

- Orice, fiule, cere-mi orice şi se va face pe dată! Ştii că întotdeauna cuvântul tău e lege pentru mine.

- În ziua când vecinul nostru sărac va fi judecat, vreau să merg şi eu în Piața Florilor, alături de acest cavaler viteaz, oaspetele nostru, zise Dan.

- Bineînțeles că te voi lua, o apucă înainte cavalerul, fără să mai aştepte aprobarea boierului. Acesta, fără cuvinte, înghiți în sec şi lucrul era ca şi făcut.

Vremea judecății nu se lăsă prea mult aşteptată şi în acea dimineață, Piața Florilor era plină de lume, care mai de care, de neam sau nu, aşa cum îi plăcea boierului să spună. Venită mai devreme, domnița de Mărgăritar era aşezată pe tronul ei de mărgăritar, în centrul pieței, înconjurată de marii dregători ai cetății şi de Sfatul Judecătorilor.

- Începe judecata, vă rugăm păstrați liniştea în piață, vorbeşte domnița de Mărgăritar, spuse vestitorul curții, cu glas puternic ca de trâmbiță.

- Dragii mei, ne-am adunat aici, ca să facem dreptate, oricât de cruntă este ea şi despre oricine ar fi vorba. Mai ales , că este vorba de o acuzație de furt şi înşelăciune, iar eu vă spun că deja e o ruşine pentru cetatea noastră acest lucru. De zeci de ani, cetatea nu mai suportă-n ea hoții, pentru că ***nimic din ce-i al altora nu poate fi luat…de nimeni şi niciodată !***

- Aşa e, aşa e, mărita domniță are dreptate. Afară cu hoții din cetate, vrem să se facă dreptate ! strigă mulțimea aceea strânsă în piață. Să se aducă împricinații!

Lui Dan i se strânse inima, când de pe locul de frunte unde era, îi zări, aduşi ca nişte tâlhari, pe Alin şi pe tatăl său. Boierul îşi frecă barba, bucuros, că în sfârşit i se va face „dreptate”:

- Ruşine, ruşine, strigă boierul cu putere!

- Linişte, vă rog! Păstrați liniştea, se poate? strigă vestitorul.

Şi judecata începu. Boierul spuse întregii adunări, despre faptul că băiatul cel mare al săracului îi furase bijuteriile de familie, care erau neprețuite:

- Să plătească cu sânge, batjocura care a fost adusă cetății noastre minunate ! Ruşine, mai ales unei familii, care pretinde că e săracă, dar cinstită ! spuse boierul cu ură.

- Boieri dumneavoastră, nimic din ce spune vecinul meu nu e adevărat, ripostă August. Băiatul meu e cu adevărat cinstit. Nu avem mare lucru, dar

cinstea ne e întreagă. El ştie că nu are voie să se bucure de nimic din ce nu este al lui, şi cunoaşte asprimea legilor din cetatea noastră. Eu cred că boierul, tocmai de aceea mă pizmuieşte, pentru copiii frumoşi şi cinstiți pe care îi am.

- Nu e adevărat, zise boierul.

Şi întorcându-se către vecinul său, cel sărac, zise:

- Mojicule, cum de cutezi a te măsura cu puterea şi cu averea mea ? Tu, care eşti un coate-goale, ai copii, e adevărat, dar nimeni nu se poate compara cu fiul meu cel minunat. E un copil unic în cetate! Vreau să-i condamnați şi dacă se poate să îi dați afară din cetate, ca pe nişte şobolani, să plece unde or vrea, să tâlhărească pe cine vor vrea ei!

- Linişte, linişte, mai are cineva, ceva de spus?

Şi ca furtuna aceea, care stă să înghită un vas naufragiat, sătul de atâta nedreptate, se ridică în picioare Dan, fiul boierului, să spună şi el ceva:

- Ajunge, ajunge cu ocara, tată! De ce năpăstuieşti oamenii aceştia sărmani, care nu se pot

apăra singuri, în fața voastră? Mărite cavaler, te rog să povesteşti şi lor, ceea ce am discutat noi, de curând!

- Preacinstită adunare, vă rog să-mi dați ascultare, pentru toate, cele ce vi le voi spune! Boierul Harț… şi începu cavalerul să povestească.

Şi povesti, cum pizma boierului se trage de la nefericitul său odor, care deşi bogat, este altfel decât alți copii. Şi povesti în amănunt, toate câte s-au întâmplat şi aduse aminte boierului, cum bijuteriile acelea furate le dăduse unui negustor de departe, ca să fie vândute în mare taină, pentru a nu mai putea fi găsite vreodată. Boierul se făcu roşu, roşu, ca un rac fiert, înciudat că toată reaua lui purtare fu dată în vileag. Şi mai ales, de cavalerul pe care el îl primise în casa lui şi-l omeni, ca pe un mare oaspete. Se întoarse spre fiul său şi încruntă din sprâncene, amestecând cuvinte de ocară, printre dinți.

- Să hotărască mărita domniță de Mărgăritar, cele ce se pot face aici ! zise în final cavalerul. Că doar nu vom năpăstui pe nedrept oamenii, mai ales dacă au dreptatea de partea lor, completă el.

- Acum, boierule, ai chip a recunoaşte cele spuse în această adunare, sau negi cu neruşinare? tună domnița de Mărgăritar.

- Nu, domniță, nu neg ! Dar, vă rog aveți milă de mine! Sunt şi eu un părinte, care e foarte nefericit din cauza bolii fiului lui. Şi copiii acestui om sărac, îmi amintesc în fiecare zi, prin sănătatea lor, că fiul meu e un beteag, care nu va fi niciodată un om întreg.

- Da, dar e un copil adevărat, care are sufletul mai întreg decât al dumitale, boierule! Şi are multă sete de dreptate. Şi pentru el, în cinstea onestității lui, mă gândesc, dacă să te izgonesc din cetate, sau doar să te pedepsesc ! Căci dreptatea nu ține de rang .

- Cereți-mi orice, mărită domniță, dar vă rog, nu mă alungați, aici e avutul meu, cetatea aceasta este casa mea! zise boierul gâtuit de spaimă.

- Boierule, ca să nu te exilez uite: de azi înainte nu vei mai avea grijă de copilul dumitale, ci i-l vei da în grijă omului celui sărac, ca să crească pe lângă copiii acestuia. De azi înainte, te hotărăşti: ori ai un copil, ori ai şapte, şase fiind ai vecinului dumitale.

- Dar mărită domniță, cum să crească copilul meu, prințul meu, în casa aceea sărmană? El nu e obişnuit cu lipsurile, va muri de durere şi de supărare.

- Ba nu, tată! Nu voi muri, ci voi cunoaşte şi eu ce înseamnă o viață umilă şi simplă, dar plină de marile bucurii ale copilăriei. Aşa că: ori asculți de domniță, ori îți iei gândul de la mine !

- Dar, fiule…nu-mi fă aceasta, zise boierul, înlăcrimat.

- Aşa să fie, atunci, judecata este gata ! zise domnița de Mărgăritar.

Şi din acea zi, pentru că nu vroia să-şi dea fiul de lângă sine, boierul se schimbă mult de tot. Îl păstră pe fiul său în casa sa şi-i propusese săracului să aibă grijă şi de copiii lui. Dar săracul, cinstit şi cuminte, mulțumi frumos boierului şi-i spuse:

- Boierule, de vrei vrea să ai grijă de copilaşii mei, iată cum vom face. Să-i laşi pe copiii mei să se joace cu fiul tău, iar mie să-mi dai o slujbă, care vei vrea dumneata, dar să fie plătită ! Nu vreau nimic de la dumneata, decât banii câştigați prin muncă cinstită.

Cu banii aceia, voi şti să am grijă de copilaşii mei, şi astfel nici fiul tău nu va duce lipsă de dragostea şi de afecțiunea noastră !

Abia atunci, boierul cu lacrimi în ochi, recunoscu tărăşenia ce o pusese la cale pentru a se răzbuna pe omul cel sărman. Îi dădu o slujbă, pe care o plăti foarte bine, de fiecare dată. Acum omul cel sărman, îşi putea îngriji copiii cum se cuvine, îi trimise la şcoală, iar copiii, deşi săraci, erau isteți nevoie mare. Aşa că în curând, erau la fel de educați şi de şcoliți ca fiul boierului. Dar, cel mai fericit în toată povestea asta, era Dan, fiul omului bogat, care câştigase aleasa prețuire a tatălui său, a omului sărman şi a întregii cetăți. Şi asta pentru cinstea şi pentru judecata sa. Ajuns mare, Dan deveni conducătorul Sfatului Judecătorilor şi avu grijă, ca de atunci, nimeni să nu mai fie asuprit pe nedrept, iar liniştea şi pacea se instaurară în cetatea domniței de Mărgăritar, odată pentru totdeauna.

***

-Ei, nepoate, cum fu povestea?

- Lungă, lungă, dar frumoasă, bunicule! Ce bine te simți, când poți face dreptate. Dar mai ales, să nu năpăstuieşti pe nimeni, indiferent de rang sau avere. ***Căci oamenii, cei fără de minte, vor invidia la ceilalți, calitățile pe care ei înşişi, nu le vor avea niciodată,*** nu-i aşa bunicule?

- Aşa e fiule, aşa e ! Dacă n-ai obosit, îți mai spun o poveste?

- Da, bunicule, spune-mi, te rog mult de tot!

- Şi ce primesc eu de la tine pentru asta, Ghiocel?

- Ei bunicule, şi tu acum, ce să-ți dau? Iată, primeşte de la mine o îmbrățişare şi cel mai dulce pupic din lume.

- E, dragul bunicului, cu aşa sursă de putere, iată, pot să vorbesc într-una, doar pentru tine. Ascultă: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

DOI…PRIETENI

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…pe străduța îngustă a unui cartier mărginaş dintr-un orăşel, doi copii. Erau doi băieți, care fuseseră aduşi pe lume chiar în aceeaşi zi, în luna lui Mărțişor. Şi pentru că părinții lor, ca şi vecini, se înțelegeau bine, copiii fuseseră crescuți laolaltă, astfel că de mici, erau nedespărțiți. Se minuna lumea de ei, pentru că întotdeauna erau unul lângă celălalt, că nici frații că-s frați , nu erau aşa de uniți. Şi se împrieteneau mai mult cei doi copii, care creşteau pe zi ce trece. Au mers împreună la grădiniță, apoi la şcoală, şi făcându-se mari îşi promiseseră să se însoare amândoi deodată, în aceeaşi zi,dacă s-ar putea.

- Ionuț, unde mergem astăzi, zise Petru?

- Astăzi trebuie să merg la pădure să aduc lemne pentru casă, să-i aduc măicuții, să aibă de foc!

- Fir-ar să fie, şi eu trebuie să merg la moară, să macin nişte porumb pentru păsările din curte.

- Bine, zise Ionuț, atunci ne vedem diseară!

Şi fiecare, înjugând caii la căruță, porniră către treaba lui. O dată ajuns în pădure, Ionuț se apucă să taie câțiva copaci bătrâni, pentru a-şi putea încărca căruța cu lemne de foc. După ce aşeza copacul în căruță, însemna fiecare buturugă ramasă cu roşu şi înfigea în ea un băț ascuțit, cu un steag alb. Ştia că mâine, trebuia să vină cu puieți noi, să replanteze câte un copac, pe locul unde cel bătrân căzuse. Nu vroia să lase pădurea în primejdie de moarte şi sărăcită.

Reuşi să facă destul de repede aceasta, era pe punctul de plecare, când văzu un copac înalt şi verde, din care i-ar fi plăcut să facă nişte scânduri pentru gard. Se pregăti să-l taie, dar când să cadă copacul, nu se aşeză unde trebuia, astfel că, în cădere, ramurile copacului îl atinseseră şi îl azvârliră, cât colo, într-o groapă adâncă. Căzu şi se lovi, iar nemişcat, cum era, părea că murise. În vremea asta Petru, pentru că era mai aproape de casă, termină treaba mai repede şi

porni în goana cea mare spre pădure, să-şi ajute prietenul la tăiatul şi încărcatul lemnelor.

- Ionuț, unde eşti? striga cu putere Petru, în pădurea cea deasă. Dar, nu se auzea decât ecoul vocii sale.

- Ionuț, unde eşti? Mai eşti în pădure? Dar, iarăşi ecoul îi făcea feste, întorcându-i vorbele.

Deodată se auzi prin pădure un nechezat de cal. „Minunat, sunt caii lui Ionuț, l-am găsit ! ”, gândea Petru. Îşi lăsă caii pe loc şi porni către acolo. Nu mult îi trebui unui flăcău aşa destoinic şi îl găsi pe Ionuț căzut în groapa aceea adâncă. Reveni în fuga mare cu o frânghie groasă, pe care o legă de un copac mare şi coborî după Ionuț. Îl legă cu sfoara şi încet îl trase afară din groapă. Îl puse în căruța lui, care era goală, legă caii lui Ionuț de căruța lui şi porni către oraş.

Ajuns acasă îl luă pe Ionuț în braţe şi-l duse pe pat. Chemă de urgență doctorul, care le spuse:

- Trebuie dus de urgență la dispensar, Ionuț a pierdut mult sânge, zise precipitat medicul.

- Dar, doctore, noi avem aceeaşi grupă de sânge, îi dau eu lui Ionuț tot sângele meu dacă e nevoie ! După ce doctorul făcu cele necesare, în curând Ionuț se trezi. Primul chip, pe care-l văzu, fu cel al prietenului lui. Aflând ce se întâmplase, Ionuț se întoarse cu recunoştință către Petru şi-i zise:

- Îți mulțumesc, prieten drag, îți mulțumesc ! Ție îți datorez viața mea, datorită ție trăiesc !

- Nu e adevărat, stai liniştit, numai Dumnezeu a rânduit aşa, ***el e cheia şi lacătul tuturor lucrurilor !***

Şi de atunci, viața îi legă mai mult unul de altul, pe cei doi, cu atât mai mult, cu cât acum, în venele lui Ionuț, ca un foc dătător de viață, curgea sângele lui Petru, cel mai bun şi mai minunat prieten.

***

- Ei, ce ai de spus acum, Ghiocelul tatii?

- Bunicule, m-am emoționat! Câtă putere şi câtă dragoste de frate, e minunat! ***Prietenul, la nevoie se cunoaşte, nu-i aşa bunicule?***

- Aşa e pui mic! Mai vrei? Ascultă: : *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

ROCHIȚA…RÂNDUNICII

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti… la casa unui om bogat, trei fete. Tatăl lor le iubea şi le prețuia, mai mult ca pe propria lui ființă. Şi alergau sprințarele domnițe prin curtea omului bogat, trăind o copilărie dulce şi fericită. Şi pentru că toată ziulica, fiica cea mai mică a familiei, îngrijea cuiburile de rândunele, toți o porecleau Rândunica. Ba-i compuseseră şi un cântec:

„ Rândunica, rândunica,
Spală bine putinica,
Mergi la cuibuşor,
Sari într-un picior!
Grijă ai de puişori…
Spală-te pe ochişori.
Rândunica, Rândunica
Zboară iute, frumuşica! ”

Dar, pe Rândunica n-o deranja deloc cele ce-i spuneau copiii, ba le ținea partea rândunicilor, pe care le îngrijea, şi a puişorilor, pe care îi ajuta să se hrănească:

- Lăsați-mi rândunelele în pace! Ce rău v–au făcut, ele? Oare voi ştiți că dacă le stricați cuibul, vă va lua foc casa? Lăsați-mă să am grijă de puişorii mei, drăgălaşi !

Surorile ei o înțelegeau şi o admirau pentru asta, ajutând-o în toate. Iar zâna Primăverii, care-i aducea de fiecare dată înapoi, în cuiburile goale, rândunelele, se uita la fetiță cu ochi plini de uimire. O îndrăgea atât de mult, încât într-o zi, coborî chiar în curtea cea mare, înconjurată de alaiul ei de spiriduşi: al cerului, al nopții, al zilei, al florilor, al păsărilor, al copacilor în floare şi al izvorului. Şi toți fură de acord, ca pentru grija ei cea mare pentru rândunici, să i se dea de către mărită zână Primăvara un har. Cu glas de înger, coborât din slavă, zâna spuse:

- Iubita mea, copilă, ce har vrei să-ți dau: harul aurului, harul vântului, harul norilor, harul timpului, sau pe cel al florilor?

- Mărită crăiasă, ce înseamnă un har al florilor?

- Fetița mea, de fiecare dată, când vei dori, vei închide ochii şi în urma paşilor tăi vor creşte flori, care să-ți înmiresmeze calea. Ai vrea acest har?

- Sigur că da, zâna mea dulce, aş vrea!

-Bine, şi pentru că tot îți plac ție rândunicile, iată, ai vrea ca în urma ta, să apară o floare, care să-ți amintească de rândunicile tale frumoase?

- Da, aş vrea, zise copila, cu glasul plin de tremur şi de încântare pentru minunata făptură.

- Iată atunci: în fiecare primăvară, de cum vin rândunicile şi până toamna târziu, când ele pleacă de la noi, în urma paşilor tăi, va apărea o floare albă, sub formă de pâlniuță, cu parfum ales, care se va numi, cum vei dori tu! zise zâna.

- Ştiu, ştiu, se va numi, ***rochița…rândunicii***!

Şi aşa a şi fost, de atunci. Şi chiar şi astăzi în amintirea fetiței, florile acelea albe, sub formă de pâlniuțe se numesc…***Rochița…rândunicii***.

***

- Ei flăcăule, cum a fost povestea?

- Frumoasă, bunicule, dar fetița mai trăieşte şi astăzi, nu-i aşa?

- Cum să nu, minunea mea ! N-ai văzut că în tot satul, la margini de drum, florile acelea albe sunt şi astăzi?

- Aşa e, bunicule, ele răsar numai în urma paşilor Rândunicii, nu-i aşa? Dar…pe unde umblă Rândunica?

- Cum pe unde ? Peste tot, dragul bunicului, peste tot. De primăvara devreme şi până toamna târziu.

- Să-ți mai spun o poveste, vrei?

- Sigur că da, bunicule, să nu te opreşti, niciodată, te rog!

- Bine ! : *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

TEATRUL DE PĂPUŞI

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…într-o sală mare, plină cu copii, o doamnă frumoasă şi pricepută, care le vorbea copiilor cu multă dulceață în glas:

- Copii, astăzi vom învăța câte ceva despre felul în care arată animalele. Ce ziceți, v-ar plăcea ?

- Doamna, zise Anița cea mică, oare vom aduce animalele aici, ca să le vedem?

- Nu, Ana ! Vom organiza un teatru de păpuşi. Vă dau fiecăruia dintre voi, câte o mănuşă, pe care o veți pune pe mânuță. Mănuşa are ataşată pe ea câte un animăluț, despre care voi va trebui să povestiți câte ceva. Iată, avem aici cioara şi pe puiul ciorii, iar voi veți fi ursul, vulpea, ariciul, broasca. Vă prindeți?

- Da, strigară copiii într-un glas, ne prindem!

- Bine! Copiii care au animăluțe, să poftească după perdeaua asta mare, lângă mine. Voi veți fi păpușarii, așa că jucați cum vă pricepeți mai bine !

Şi doamna, se ascunse după perdea şi ridicând mâna, spuse cu glas subțire, păpuşii care era lângă ea, ursul cel mare şi domol:

- Bună ziua ursule, oare n-ai văzut prin pădurea asta un pui de-al meu?

- Dar cum era puiul tău, cumătră cioară, ca să ştiu, dacă l-am văzut pe aici?

- E cel mai frumos din toată pădurea: cu pene lucioase, cu gheare ascuțite, ochii ageri şi ciocul puternic. Oare, nu-i cel pe care l-ai ascuns după tine?

- Nu, acela e puiul meu! Uite, el are blana moale şi deasă, boticul scurt şi dinții puternici. Labele lui sunt acoperite cu pernițe moi, nu-i puişorul tău! Du-te şi mai caută. Vezi că era pe aici vulpea cea şireată !

- Bine, ursule, iată mă duc ! Bună ziua, cumătră vulpe, n-ai văzut prin pădure un pui de-al meu?

- Nu am văzut cumătră cioară, dar cum arăta puiul tău, ca să ştiu…dacă nu l-am mâncat? şopti vulpea pentru sine.

- E cel mai frumos din toată pădurea, cu pene lucioase, cu gheare ascuțite , ochii ageri şi ciocul puternic. Oare nu-i acela, pe care îl ții aşa de bine ascuns după tine?

- A, nu, nu ! Acesta-i puişorul meu. El are blana roşcată şi coada lungă şi stufoasă. Are nişte urechi scurte şi fine, ce aud foarte, foarte bine. De ce nu te duci să-l întrebi pe arici, era pe aici cu şatra lui de puişori. Poate îl ascunde el pe undeva, mai ştii?

- Bine, bine, mă duc. Vai de mine, pe unde eşti puişorul meu cel scump? zise cioara, îngrijorată.

- Bună ziua, domnule arici, vreun pui de-al meu nu l-ai văzut pe aici?

- Dar, cum e puişorul tău, cumătră cioară, să-mi amintesc dacă l-am văzut sau nu?

- E cel mai frumos, cu pene lucioase, cu gheare ascuțite, ochii ageri şi cu ciocul puternic. Oare nu-i acela, pe care îl ții ascuns după tine?

- Nu, doamnă cioară, acela e puiul meu! Al meu e mic şi rotofei, ochii mici şi picioarele scurte. Nu te uiți la țepii lui ? Nu-l atinge, că te înțepi rău de tot !

- Da, aşa e! Nu e puiul meu, dar oare, n-ar fi bine s-o întreb şi pe broasca Oac, de l-a văzut cumva? zise cioara cea negricioasă, supărată foc. Bună ziua, cumătră broască, oare nu l-ai văzut pe puişorul meu cel mic şi frumos, cu pene negre şi lucioase, ochii ageri, ciocul puternic şi ghearele ascuțite? Nu e cel din spatele tău, oare l-ai ascuns de mămicuța lui ?

- Nu, nu l-am văzut! În spatele meu e puiul meu, cu pielea lucioasă şi umedă. Uite la el, ce drăgălaş e când îşi umflă guşa şi cântă, aşa frumos !

- Aşa e, nu e puiul meu! Dar, ia stai, ce mi-a trecut prin față ? S-a ascuns pe rămurica aceea, nu?

- Sunt eu, mamă, puiul tău cel drăgălaş ! Am umblat după un şoarece, ce avea o bucată de caşcaval în gură şi m-am rătăcit, dar am pierdut şi caşcavalul !

- Puiul mamei, dar am fost îngrijorată, să nu mai faci una ca asta! Te rog să nu mă mai superi, da ?

- Bine…bine…nu mai fac! zise puiul supărat.

De pe sub perdeaua mare, aşezată la perete, ieşiră păpuşarii, doamna şi cu ceilalţi copii, cu animăluţele lor cuminţi, aşezate pe mănuşi. Copiii aplaudară zgomotos, strigând:

- Ura ! Ura ! Trăiască animăluţele! Trăiască păpuşarii ! Trăiască doamna, cea minunată !

- Copii, ce aţi învăţat azi, din cele întâmplate?

- Am învăţat cum arată animalele, doamna! Ştim acum să recunoaştem animalele sălbatice. A fost foarte frumos şi distractiv, ne-a plăcut mult de tot !

- Dar de puiul ciorii, ce spuneţi?

- N-a fost prea ascultător, a îngrijorat-o pe mămicuţa lui, zise Aniţa cea isteaţă.

- Bine că v-a plăcut! Data viitoare le vom căuta pe animăluţele domestice la ţară, în ferma bunicilor.

***

- Ei Ghiocel, tu ce spui? zise bunicul.

- Minunat, bunicule, ce animăluţe drăgălaşe! Iar doamna e foarte isteaţă. ***Trebuie să ai multă minte şi dragoste de copii ca să-i faci să înţeleagă mai uşor anumite lucruri, nu-i aşa bunicule ?***

- Aşa e ! Dar, dacă tot veni vorba de isteţi, ascultă: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

RĂDUCU… CEL ISTEȚ

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…un băiețel, pe nume…Răducu. Şi nu avea copilul decât zece anişori, dar gândea şi simțea ca un om mare, plin de înțelepciune. Ba, deşi era la o vârstă fragedă, ştia carte, pe care o învăța cu plăcere nespusă şi cu foarte mare uşurință. Era dintr-o familie de oameni sărmani, părinții lui fiind croitori, cu acul câştigându-şi traiul zilnic. Răducu era la şcoală cel mai bun şi toată lumea îi lăuda curajul şi înțelepciunea:

- Ferice de părinții pe care-i ai şi care te-au crescut Răducule! spuneau bătrânelele din sat, ori de câte ori copilul le dădea binețe sau le ajuta cu ceva.

- Sărut mâna, mătuşă, mulțumesc pentru cuvintele dumneavoastră, răspundea copilul, respectuos.

La câteva case mai încolo, stătea un om bogat, dar hapsân, care-şi rodea unghiile, de furie, ori de câte ori, chemat la şcoală, doamna învățătoare îi spunea de poznele copilului său: Costică. Şi când exemplul pentru Costică era Răducu, omul se supăra şi mai tare. Ştiind lipsa de acasă, Răducu vorbi, într-o zi cu părinții săi, punându-şi gândurile, ca pe tavă:

- Mamă, tată, dar eu cu ce vă pot ajuta, pot să încerc să câştig şi eu un ban, muncind cinstit ?

- Dragul nostru, tu fii cuminte şi învață carte, căci: ***„Cine are carte, are parte ! ”***, zicea tatăl copilului, cu ochii în lacrimi. Unde să munceşti ?

- Dar, mamă, ştii ce zice vecinul nostru, tata lui Costică? spuse copilul, bucuros.

- Ce-a spus? Ți-a făcut cumva rău, te-a jignit, a vorbit urât cu tine? zise mama, vădit îngrijorată.

- Nu, mamă, nici gând! Uite, a spus tatăl lui Costică aşa: după ce-mi termin lecțiile, să mă duc pe la el şi să-i arăt şi lui Costică ce să facă. A spus că nu voi avea nimic de pierdut şi că mă va răsplăti pentru trudă!

- Nu-i nevoie, dragul mamei, ajunge cât avem, nu ne lipseşte nimic ! Să ne rugăm de pace şi de sănătate, puiul mamei.

Şi vorba atâta fu. Răducu, fără să ştie părinții săi, cu chip că mergea în sat la joacă, pleca mai târziu, după ce-şi făcea temele, să-l ajute pe Costică. Şi îi explica, şi-i arăta, şi-l îndruma, ca un mare…pedagog ce era. Nici Costică nu era tocmai prost. Mama lui Costică era o femeie bună şi văzând truda lui Răducu, dar şi rezultatele fiului său, prinse mare drag de profesoraş. Îl răsplătea cu tot felul de dulciuri şi daruri, îi dădea câte o hăinuță nouă de-a lui Costică, ba-i mai scăpa şi câte-un ban. Aşa că, din ziua aceea, Răducu aducea mereu pâinea în casă, pe masă, şi era bucuros că mama şi tata au cu o gură mai puțin de hrănit. Perseverența lui Costică, la insistențele lui Răducu, crescu. Astfel că după ani de zile, Costică ajunse conductor de tren, iar Răducu era…învățătorul satului. ***Era pentru toți…domnul învățător, Răducu, cel isteț şi cu mare dragoste de carte.***

* * *

- Vai, bunicule, ce copil isteț şi bun !

- Da, aşa este copilul meu frumos, dar ştii tu cu cine seamănă copilul acesta, oare ştii?

- Cu cine, bunicule, cu cine?

- Cu tine dragul bunicului! Tu eşti Ghiocel…cel isteț, sau nu e aşa?

- Dacă zici, tu, bunicule, aşa o fi ! Mai vreau o poveste, te rog!

- Bine, Ghiocel…cel isteț, taci şi ascultă: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

LA MOARA CU NOROC

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…la marginea unui sătuc de câmpie, un morar vestit, numit…Faur. Avea o casă nu foarte mare, dar dichisită şi bine îngrijită, cu o terasă lată şi bogată de flori. Cumpărase din călătoriile sale câțiva pitici, din aceea de piatră, pe care-i aşezase în grădina sa cu flori. Avea morarul nostru doi flăcăi, frumoşi şi harnici, care erau îndrăgiți pentru vrednicia lor de toate fetele din sat. Crescuseră băieții la curtea tatălui său, că se făcură voinici, în toată puterea, nefiind diferență de vârstă între ei decât de trei ani.

- Dar eu mă voi însura cel dintâi ! zicea George, cel mare, cu bucurie, în ochi.

- Tată, dacă se însoară George, mă însor şi eu ! zise Codru, neliniştit. Mai bine ne însurăm odată amândoi, nu e aşa?

- Bată-vă norocul, să vă bată, băieții tatii! Nu noi, ci ceasul hotărăşte când îi vine rândul fiecărui om, pentru toate lucrurile pe care le va face în viață !

- Bine, bine, tată, zicea Codru cu un glas, neîmpăcat.

Şi creşteau băieții, se duceau amândoi la câmp, mergeau amândoi la vie , la cules erau umăr la umăr, încât ieşea lucrul din mâinile lor cât un munte şi vrednicia lor ajunse de poveste. Erau la casa tatălui lor, la moara cu noroc…aşa cum le plăcea lor să o numească. Norocul se ținea de ei ca scaiul, aşa cum se ținuse demult şi de capul tatălui lor. Căci născut om sărac, prin curaj şi prin muncă, ținându-se deoparte de răutățile şi de vicleşugurile oamenilor, îşi înjghebase o casă, o moară. Acum era printre cei mai de frunte oameni din sat şi mândru de feciorii lui, care-i semănau la hărnicie şi la suflet: curați şi blânzi.

Şi averea lui creştea pe zi ce trece, trecură multe primăveri şi ierni peste casa lor, aşa că veni vremea ca flăcăii să se însoare.

- Eu o iubesc pe Paulina lui Stroe, cea din deal ! zicea Codru, mezinul.

- Eu o iubesc pe Florentina, cea frumoasă, a lui Balcan, spunea George. Cu ea vreau să mă-nsor!

Şi nu după mult timp, în locul acela cu mult noroc, se încinseră două nunți mari, asemenea unor nunți împărăteşti. Căci doar, doi flăcăi avea morarul acela harnic, ce locuia…***la moara cu noroc.***

***

- Ia zi dragul bunicului, de cine-ți plăcu mai mult? De Codru, sau de George?

- Ei şi tu, bunicule ! De Florentina, cică era frumoasă foc, ai auzit şi tu, nu ?

- Ştrengarule, ce eşti! Dar povestea ce-ți spune? Ia zi!

- ***Că adevărata avere a omului este hărnicia, bunicule. Oricât de multă minte ai avea, doar stăruința şi hărnicia îți poate aduce şi…noroc.***

- Vai de mine, ocheşelule, eşti isteț ca un gând bun! Să-ți mai spun atunci una: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

BĂIAT…SĂRAC

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…doi colegi de şcoală, în clasele primare, care nedespărțiți, se jucau mereu împreună. Erau amândoi, copii cuminți şi isteți şi la şcoală erau primii din clasă. Unul din ei, pe nume Florin, era dintr-o familie renumită. Mama lui, profesoară de muzică, ştia să cânte la vioară, cum numai o pasăre măiastră ştia a cânta. Celălalt, Ghiță, era dintr-o familie cu zece copii, săraci, dar frumoşi şi isteți, nevoie mare.

Într-o zi de şcoală, într-una din pauze, Florin îi rugă pe colegi să facă linişte, pentru că avea să le spună ceva foarte important. Le spuse cu glas mare :

- Sunteți invitați cu toții, la mine acasă, vă aştept, sâmbătă la ora două a amiezii. Nu vreau nimic, vă vreau doar pe voi, vă aştept, zise Florin.

- Dar, sunt şi săracii invitaţi? Vine şi Ghiţă? zise îmbufnat Cătălin, un copil de neam, dar care-l pizmuia pe Ghiţă, pentru că era mai popular decât el.

- Petrecerea e a mea şi cine nu doreşte să vină poate să nu vină! zise Florin, uitându-se în ochii lui Cătălin, cunoscându-i trufia şi pizma.

Lucrurile au rămas aşa, dar lui Ghiţă cuvintele lui Cătălin, i se prinseră adânc de suflet. Ştia că era sărac şi credea că ar fi mai bine să nu se prezinte. Nici nu avea ce să-i ducă în dar, deşi prietenia şi atenţia lui pentru Florin, era cel mai de preţ cadou. În ziua de sâmbătă, Ghiţă, spălat şi ferchezuit, îmbrăcat în hainele lui modeste, în mână cu un buchet de flori, păşea, la orele două fix, în curtea lui Florin.

- Bine ai venit, Ghiţă, te aşteptam ! zise Florin cu lacrimi de bucurie în ochi. Îţi mulţumesc pentru florile pe care i le-ai adus mamei! Bine ai venit !

- La mulţi ani, Florin ! Cu plăcere, dar ia zi-mi, a venit şi Cătălin? spuse cu glasul strâns Ghiţă.

- Şi dacă a venit, ce ? Tu eşti invitatul meu de onoare. Stai pe lângă mine, eşti cel mai bun prieten!

Toate s-au petrecut cu bine, până când a fost adus tortul. Cătălin, care între timp, se aşeză lângă Ghiță, dându-i coate, îl întrebă pe un ton zeflemitor :

- Oare, ştii ce este acela un tort? Ai mai mâncat aşa ceva vreodată? Bănuiesc că mama ta îți face tort în fiecare zi, spuse Cătălin, cu linguriţa în mână şi cu ochii privind pofticios la tortul aromat.

- Eu nu mănânc tort. Nu ştiu cum e la gust şi nu cred că-mi place. Dar tu, care ai mâncat atâtea torturi, la ce-ți mai trebuie încă unul, cred că eşti sătul deja, nu ? Sau nici tu, nu mănânci tort prea des? zise Ghiță.

Înfuriat de un aşa răspuns trufaş, Cătălin înghiți în sec şi din ziua aceea nu-l mai supără pe Ghiță. ***De multe ori, în viață, ai nevoie de curaj, ca să le poți înfrunta pe toate.*** Chiar dacă eşti ***băiat…sărac.***

***

- Bunicule dar şi copiii sunt răi, oare?

- Poate că nu răi. Trufaşi şi orgolioşi, aşa da!

- ***Nu e bine să fim răi, trebuie să-i respectăm pe oameni nu după averea ci după omenia lor.*** Povestea mea următoare, unde e bunicule ?

- Ascultă: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

COPACUL…PLÂNGĂTOR

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…într-o pădure mare şi deasă, purtând secole în spinare, un stejar falnic şi maiestuos, cu o coroană, mare, cât cerul. Şi era stejarul acesta atât de bătrân, încât cunoştea pe nume fiecare copac din pădure, fiecare nuia, crescută până departe, departe. Era atât de bătrân, încât se spunea că fiecare vlăstar, al pădurii celei mari, e copilul său. Şi a trăit fericit în pădure mulţi ani, până când, oamenii au început să sosească în luminiş cu scule şi topoare. Nu îi era copacului frică de topoarele lor, pentru că de când lumea oamenii au tăiat lemne din pădure să facă foc cu ele. Dar, în ultima vreme, oamenii parcă înnebuniseră şi se răzbunau pe toţi copacii, care le ieşeau în cale. Mai ales pe cei înalţi, drepţi şi tineri, pe care îi tăiau, fără milă şi fără să aibă grijă mai apoi să replanteze un copac. Nu se gândeau că pădurea poate muri.

Şi văzând copacul bătrân, cum puțin, câte puțin, pădurea dispărea, mai ales că unul câte unul, copiii săi, copacii tineri piereau, îl cuprinse supărare mare:

- Copiii mei, unde-i duceți, ce faceți cu ei? De ce-i tăiați? striga copacul după oamenii care nu mai conteneau.

- Haideți, tăiați-l pe acesta, că e mai falnic! spuneau oamenii, fioroşi tare, nepăsându-le de durerea pădurii celei mari şi de jalea copacului secular.

Peste ani şi ani de obişnuință, se zvonea printre pădurari, că seara, în amurg, un vuiet mare, plin de jale umplea pădurea. Aducea a părinte, ce-şi plângea copiii, aducea a durere multă. Oamenii erau la un moment dat, înspăimântați de povestea asta şi din amurg, nimeni nu mai încumeta să se apropie de pădure. Până într-o zi, când venită de la oraş, se stabili în sătucul acela de munte, o doamnă învățătoare tânără şi isteață. Auzise şi ea de povestea copacului plângător şi bănuia de ce plângea pădurea cu jale multă, după vremurile de altădată.

De aceea, se gândi, să-i ia pe piticii de la grădinițele din sat şi pe copiii de la şcoală, ca să sădească câte un copac, în pădurea aceea mare, în fiecare zi de sâmbătă:

- Copii, voi ştiți de ce plânge pădurea noastră, astăzi? întrebă cu blândețe doamna învățătoare.

- Da, doamnă, plânge după copacii cei tineri, pe care i-a pierdut, fără de vreme. Dar oare dacă vom sădi puieți, nu va mai plânge? zise o fetiță cu codițe aurii.

- Da, Marta, nu va mai plânge, se va bucura în fiecare zi, şi astfel poate vom scăpa satul de legenda aceea urâtă şi blestemată a copacului plângător.

Şi din ziua aceea s-au ținut de cuvânt, copiii ajutați şi de săteni, au plantat în pădurea mare o mulțime de copaci, care creşteau pe zi ce trece. Vântul bătea acum peste vârfurile copacilor, iar din an în an plânsetul copacului bătrân se auzea din ce în ce mai stins. Pădurea era, la fel cum arăta odinioară, cu copacul cel mare în mijlocul pădurii şi copiii lui răspândiți până departe, departe.

***

- Cum ți se păru povestea mea, fiule?

- Frumoasă bunicule, frumoasă. Ce bine că oamenii şi-au dat seama că ***trebuie să iubim pădurea şi să nu-i facem rău ! Am învățat la grădiniță că fiecare copac, reține mulți litri de apă, iar rădăcinile lui fixează puternic pământul, pentru a nu o lua la vale!***

- Ghiocelule, dar ce isteț eşti ! Ia zi, ştii cum se numesc oamenii care iubesc pădurea verde?

- Ecologişti, bunicule !

- Bravo, ecologistul lui bunicul. Hai, aşează-te mai bine, să-ți mai spun o poveste ! *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

POVESTEA LUI SUFLEȚEL

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…într-un oraş mare şi frumos, un meşter mare şi priceput, care avea ca unic meşteşug păpuşile de lemn. Le sculpta din lemn curat de fag, sau de stejar, apoi le finisa, le punea nas şi ochişori, după care le picta haine noi, cu vopsea proaspătă. Fiecare păpuşă de lemn arăta diferit, că nu găseai două la fel. După ce le termina, meşterul le cufunda într-un vas mare de aramă, în care se găseau sufleţele, astfel încât fiecare păpuşă de lemn era, în final…ca un omuleţ adevărat.

În orăşelul păpuşilor de lemn, locuia o păpuşă numită chiar Sufleţel, pentru că deşi era scund şi îndesat, era tot numai suflet. Dar, mai aveau păpuşile un fel de a fi. Pentru orice faptă bună, păpuşile primeau câte o floare roşie, care se lipea de ele, iar pentru fiecare faptă rea, primeau câte o pată neagră, care la fel se lipea de ele. Sufleţel al nostru era o

păpuşă de lemn mai veche, care nici stratul de vopsea nu îl avea intact. Şi era plin de pete negre. Dacă mergea şi se împiedica, primea o pată. De multe ori, nu făcea absolut nici un lucru rău şi primea pete, doar pentru că avea pe el prea multe pete negre.

Şi rău era, că păpuşile care aveau pete negre , erau izolate, nimeni mai vorbea cu ele, sau nimeni nu le mai băga în seamă. Şi mai rău, că ori de câte ori erau observate, păpuşile care aveau pe ele flori roşii, râdeau de celelalte în hohote. Apăru chiar o modă printre păpuşi, ca cele mai adorate şi mai iubite din cetate să fie păpuşile cu flori roşii. Unele primeau flori roşii şi fără să le merite măcar, ci aşa pur şi simplu. În curând Sufleţel ajunse să creadă că nu e bun de nimic, că nimeni nu-l mai vrea şi că n-ar fi rău dacă ar pleca din orăşelul păpuşilor de lemn, odată pentru totdeauna.

Într-o zi, pe când se plimba prin orăşel, ferit de privirile curioase ale păpuşilor cu flori roşii, trecu pe lângă el o păpuşă de lemn, o fetiţă, care nu avea pe ea lipit nimic: nici o pată neagră şi nici o floare roşie.

- Stai, stai, te rog ! zise Sufletel grăbit. Aş vrea să fiu şi eu ca tine, învaţă-mă cum să fac, te rog!

- Cred că eu nu te pot ajuta! Du-te acasă la meşterul nostru, să stai de vorbă cu el. Numai el te poate ajuta. Dar, fără să aibă suficient curaj, Sufletel tot amână călătoria la casa meşterului, până într-o zi, cu soare.

Urcă cu greu deluşorul, până la casa meşterului, unde de cum intră, se temu de mărimea obiectelor de acolo. Dădu nas în nas cu un ciocan, mare cât el. Merse prin odaia mare şi se împiedică în blana unei pisici care miaună puternic, de îl sperie pe Sufletel. Dădu să se întoarcă, când se trezi ridicat în sus şi aşezat pe masa aceea mare. Era chiar meşterul, care-i spuse:

- Sufletel, tu nu mă mai iubeşti? De ce nu ai mai trecut pe la mine, te aştept de multă vreme ?

- Pentru că…eu…nu am avut timp… şi curaj !

- Dar ce curaj îţi trebuie să spui cuiva că-l iubeşti, Sufletel! zise meşterul, cu vocea sa hotărâtă.

- Nici unul, dar nu poți să…zise Sufletel înghițind în sec.

- Vai, băiatule, dar cu petele astea negre pe tine ce e ? De ce ai atât de multe? Oare, n-ai făcut nimic bun?

Şi păpuşa îi povesti, câte le petrecuse, cum unele păpuşi cu flori roşii pe ele, aveau o plăcere deosebită să îl necăjească. Aşa că povestea multor pete, nici măcar nu o cunoştea. Şi mai spuse că se izolase, de teama petelor negre şi nemiloase.

- Sufletel, dar tu mă mai iubeşti? se repetă meşterul.

- Sigur că da, te iubesc, meştere!

- Atunci, spune-mi şi mie, de ce îți pasă atât de mult de petele negre sau de florile roşii pe care le poți primi. Pentru mine, tu eşti foarte special, eşti copilul meu şi te iubesc aşa de mult cu, sau fără pete negre ori flori roşii.

- Chiar nu-ți pasă de petele negre ce le am, sau de florile roşii pe care nu le am?

- Nu, nu-mi pasă, ți-am mai spus, pentru mine tu eşti cel mai important. Tu eşti cu adevărat, special !

Şi plecând de la casa aceea mare din deal, unde stătea meşterul, cel care făurea păpuşi, ajungând lângă uşă, se gândea: „*Dar, ce-mi pasă până la urmă de petele negre, pe care le am? Ştiu doar, că meşterul mă iubeşte şi a spus că pentru el sunt cel mai important ”*. Şi din acea clipă, căzu de pe Sufleţel prima pată neagră.

***

- Dragul bunicului, n-ai obosit?

- Nu, bunicule, numai că mi-era milă de Sufleţel ! zise nepoţelul posomorât.

- Dar ce părere ai de păpuşile de lemn?

- Bunicule, pentru că avea suflet, păpuşa de lemn era ca un om, nu-i aşa? Ei, ***ce bine ne pricepem noi oamenii să dăm etichete celor din jurul nostru. Să hotărâm cine e bun şi cine e rău, când de fapt toţi suntem la fel,*** zise băieţelul. De ce mă văd alţii pisică, când eu ştiu că de fapt, sunt un leu ?

- Bine ai zis, Ghiocul lui tataia! Da, oamenii se judecă aspru unii pe alţii mereu. Mai vrei? Ascultă: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

PRINȚESA LALEA

Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…pe malul unui râu mare şi învolburat o domniță, tânără şi frumoasă, ce locuia în palatul ei de cristal. Şi avea domnița aceea o dragoste nemaipomenită pentru adevăr. Ura minciuna şi fățărnicia, cu o aşa putere, cum nu se mai văzuse. Într-o zi, din depărtarea mare, sosi la palat un oaspete venit tocmai din îndepărtata Chină. Fu primit în sala tronului, cu aleasă prețuire:

- Bine v-am găsit luminăția voastră, zise oaspetele cel ales.

- Bine ai venit călătorule, cu ce gânduri pe la noi?

- Cu gânduri bune, măria ta, cu gânduri bune! zise acesta.

- Ce veşti ne aduci din îndepărtata Chină? Ce mai e nou pe acolo? zise domnița întrebătoare.

- Ei, domniță, iată: pentru bunătatea şi frumusețea dumitale, împăratul Chinei ți-a trimis un dar de foarte mare preț. E vorba de o lalea, făcută din fir de aur şi îmbrăcată cu diamante, care poartă în ea cel mai de preț dar: darul adevărului!

- Cum aşa: darul adevărului? Oare e o lalea vorbitoare? zise domnița, îngândurată.

- A, nu, mărirea voastră. Laleaua v-a fost dăruită dumneavoastră. Deci stăpânul adevărului eşti dumneata. Dacă cumva, pentru vreo pricină, doriți să cercetați când cineva spune sau nu adevărul, va trebui să aduceți laleaua, drept martor.

- Şi ce va face laleaua, unde e adevărul ?

- Dacă laleaua va fi de față, atunci când în sală se vor auzi minciuni, laleaua va căpăta culoarea focului cel roşu şi plin de furie, iar razele ei vor ajunge la mincinos şi-l vor face să spună adevărul. Iar de nu, când adevărul va fi rostit, laleaua se va face albastră, ca un safir, din acela prețios.

- Şi laleaua va face aceasta mereu, la nesfârşit?

- Sigur că da, domniță ! Numai că laleaua îşi va pierde puterea, doar dacă stăpânul ei va începe să spună minciuni. Şi asta, pentru că laleaua nu va mai avea puterea să cerceteze pe alții, când chiar stăpânul ei începe să mintă.

- E foarte bine, e minunată laleaua, o primesc! Să transmiteți alteței sale, împăratului Chinei, mulțumirile mele, şi promisiunea ca laleaua vrăjită să strălucească mereu, pentru adevăr şi dreptate.

Şi aşa, de atunci înainte, mărita domniță, avea ca aliat al dreptății laleaua vrăjită, care recunoştea minciuna, cale de o poştă, şi nimeni nu cuteza să mintă, ştiind că oricum, va fi descoperit. Şi liniştea şi pacea fericitului tărâm era tot mai puternică şi mai stabilă. Asta până într-o zi, când cu solie de pace, veni la palatul măritei, un prinț frumos şi tânăr, de prin părțile Regatului de Porțelan. Şi era atât de frumos prințul, încât domnița se răni de dragostea lui, dar cum era mândră şi orgolioasă, nu vru să spună nimănui că prințul o cucerise definitiv.

- Mărită domniță, zise prințul de Porțelan, spune- mi un cuvânt bun, ce îl ai pentru mine şi pe dată ne vom cununa, şi soți vom fi pe vecie!

- Dar, prințe, eu nu voi să îți fiu aleasă, pentru că nu te iubesc, sau poate nu atât de mult, pe cât crezi domnia ta! spuse domnița cea mărită.

Prințul, văzând încăpățânarea domniței, o lăsă în pace, dar în mare taină, cercetă, cum s-o facă să recunoască şi să spună adevărul. El habar nu avea de laleaua vrăjită pe care domnița o ținea încuiată la locul ei. De cum cercetă, află întreaga poveste a lalelei vrăjite şi făcu în aşa fel încât o invită, la un moment dat pe domniță la plimbare cu caleaşca, prin grădinile palatului. Pe drum, îi arătă domniței o cutie îmbrăcată în mătase şi brodată cu pietre scumpe.

- Iată, un mic dar pentru domnia ta, ca semn al recunoştinței şi al dragostei ce v-o port, zise prințul, vădit emoționat.

- Îți mulțumesc, mărite prinț, dar eu nu obişnuiesc să primesc daruri, de la nimeni. Eu îmi fac singură daruri, zise domnița, puțin îmbujorată.

- Dar, înainte de a deschide cutia, ca să vezi darul din ea, te rog să îmi spui că nu mă iubeşti şi că nu ai vrea să te căsătoreşti cu mine!

- Nu, nu vreau, zise domnița ruşinată, scăpând din mână cutia cu darul prințului de Porțelan.

Cutia căzu, încuietoarea se desfăcu şi din ea, ieşeau ca de foc razele, cele ale lalelei vrăjite. Pe loc domnița, răstălmăci vorbele spuse mai înainte şi întorcându-se către prinț, spuse:

- Da, e adevărat, te iubesc, te iubesc, mărite prinț. Şi vreau să fiu soția ta ! Şi în acea clipă razele de foc ale lalelei dispărură, laleaua tranformându-se într-o lalea obişnuită, dar roşie ca focul, pentru totdeauna.

- Mărită domniță, nu fi supărată, iată: şi scoase din sacou o altă lalea vrăjită, la fel de minunată ca aceea a domniței. Eu sunt prințul de Porțelan, fiul împăratului Chinei şi am auzit de multă vreme de frumusețea şi de gingăşia voastră, prințesa mea! Acum, că ai o altă lalea vrăjită, pe care ți-o dăruiesc, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Bănuiesc că ştiţi, dragii mei, răspunsul domniţei, nu-i aşa? Şi nu după multe pregătiri, întreg ţinutul asistă la cea mai minunată nuntă, din toate poveştile spuse vreodată: nunta domniţei Lalea şi a prinţului de Porţelan. Şi trăiră fericiţi, până la adânci bătrâneţi, şi cred că mai trăiesc şi astăzi, măcar în amintirea noastră.

***

- Bunicule, ce frumos, oare nu ai cumva şi tu o lalea vrăjită, pe aici, pe undeva? zise Ghiocel.

- Dar de ce mă întrebi asta, dragul bunicului?

- Pentru că am observat că uite, cum spun şi eu câte o minciunică, nu ştiu cum, dar tu mă descoperi de îndată !

- Aşa? râse bunicul cu poftă la spusele nepoţelului lui drag.

- Bunicule, eu cred că ***adevărul este cel mai de preţ dar pe care ni-l putem face unii altora, adevărul poate fi cheia tuturor lucrurilor, nu-i aşa?Adevărul poate fi uneori taina vieţii şi a morţii.***

- Aşa e bunicule, îţi mai spun o poveste, iată: *Era odată, că de n-ar fi...nu s-ar povesti…*

VISUL…BUNICULUI

A fost odată, că de n-ar fi…nu s-ar povesti…şi tot aşa, bunicul povesti, undeva până târziu, în noapte, nepoţelului său adorat, din lumea cea plină de poveşti, câte şi mai câte. Simţea în el o oboseală plăcută, ştiind că nepoţelul său cel drag şi scump, îi sorbea de pe buze fiecare cuvânt, fiecare sunet pe care îl rostea. De mână cu Ghiocelul lui, cel plin de soare şi de noroc, păşi pragul casei, peste care seara, cu cerul ei de mătase, plin de stele, cădea cu repeziciune. Bunicul făcu lumină în căsuţa sa micuţă, dar curată ca un pahar de cristal, şi aşteptă ca nepoţelul lui frumos să meargă la culcare. Bunica, cu zâmbet în glas, zise:

- Credeam că nu mai veniţi în casă, oameni buni, ce aţi tot vorbit acolo, de nu mai avea sfârşit ?

- Bunico, dar tu de ce nu ai venit să asculţi poveştile bunicului? Sunt aşa de frumoase! zise Ghiocel, cu ochii săi, plini de lumină nevinovată.

- Ei, dragul bunicii, dar eu sunt sătulă de poveştile bunicului, de cincizeci de ani le tot ascult, zise ea, cu glasul domol, dar respirând bunătate.

- Vai de mine, bunico! Şi unde ai strâns atâtea poveşti frumoase, le-ai urcat în pod? Le ţii ascunse?

- Nu dragul meu, le am pe toate în suflet. Dar să-ţi spun un secret, pe care numai eu îl ştiu! E un secret pe care bunicul tău, nu-l spune nimănui, zise ea cu glasul şoptit, ca să nu audă bunicul.

- Ce secret bunico, ce secret? Sunt foarte curios să aflu şi îţi promit că nu-l spun nimănui, mai ales bunicuţului scump şi drag !

- Ei, dragul meu Ghiocel, oftă bunica, plină de melancolie! Bunicul tău are un vis, pe care nu i l-a împlinit nimeni, niciodată. Nici măcar eu nu l-am putut ajuta, dar cine ştie? ***Poate tu, ai fost sortit să-i împlineşti visul bunicului, fără să ştii.*** Mai ales că vremurile în care te-ai născut tu, s-au schimbat şi lumea are o cu totul altă putere, decât avea odată.

- Hai, bunico, nu mă mai fierbe, spune-mi odată, te rog!! zise Ghiocel cu multă, multă nerăbdare.

- Da, iubitule, iată: bunicul tău ar vrea ca poveştile lui să prindă viaţă, iar lumea aceea de basm, unde te-a dus şi pe tine de atâtea ori, să fie mai vie, ca niciodată! Ar vrea ca poveştile lui să nu fie uitate de lume, pentru ca oamenii să-şi aducă mereu aminte de vremurile în care bunătatea, dreptatea, adevărul, cinstea şi frumuseţea sufletului erau valorile cele mai de preţ pe care le avea omenirea.

- Dar, ce bunico, lumea nu le mai are astăzi, oare le-a pierdut? zise îngrijorat Ghiocel.

- Nu ştiu dragul bunicii, poate că lumea încă le mai are! Bătrânii, le-or fi uitat? Dar tinerii, poate nu le-au văzut niciodată sau dacă le-au primit ca moştenire, nu vor să le mai urmeze. Cu siguranţă ele există în suflet, dar uneori ne pricepem să le ascundem atât de bine, că nici măcar nu mai ştim dacă le mai avem! spuse bunica cu vocea măruntă, oftând.

- Bunico, atunci hai să le scoatem de acolo de unde s-au ascuns şi să le arătăm oamenilor, pentru ca ei să le redescopere şi să le sporească din nou !

- Cum dragul bunicii, cum poţi face tu asta?

- Simplu, bunico! Când voi mai creşte un pic, voi lua toate poveştile bunicului şi le voi aşterne într-o carte. Sufletul tău şi al bunicului vor începăpea de minune în ele. Şi aşa, ele vor rămâne, pentru ca să amintească de lumea aceea de basm de care tu şi bunicul mi-ați vorbit, aşa de frumos !

- Vezi, iubitul bunicii, ce ți-am spus mai devreme?

- ***Că eu sunt venit pe lume, ca să împlinesc visul bunicului?*** Vai, bunico, dar cum le ştii tu pe toate ! Vino să te sărut, că-mi eşti aşa de dragă !

- Ce tot şuşotiți acolo ? strigă bunicul din odaia de la drum. Oare nu cumva, vorbeați de mine?

- Nu, bunicule, vorbeam şi eu, aşa, cu bunica! zise Ghiocel. Dar, mai bine, mai spune-mi o poveste, din acelea pe care numai dumneata le ştii, te rog !

- Bine, dragul meu, drag, vino aici lângă mine ! Uite, ține minte povestea aceasta! Ea o să-ți aducă aminte mereu de mine. ***A fost odată, că de n-ar fi… nu s-ar povesti… iar cuvântul din poveste, înainte, mult mai este…***

ALTE TITLURI
GHEORGHE A. STROIA

- *Pledoarie pentru…inocență, Brăila, 2010.*
- *Pelerin, la porțile… Eului, Brăila, 2010.*

ÎN CURS DE APARIȚIE:

- *Poeme… haiku*
- *De vorbă cu o… minune (vol. II, III, IV)*
- *Ciocolată cu gust amărui - Roman*

DAFERMANN
DESIGN ŞI TEHNOLOGIE
ÎN PERFECTĂ ARMONIE

DAFERMANN BACĂU
Str. Muşat Constantin, nr. 3
Geamuri termopan construcții
Tel: 0234/571.666, 0744-704.764

CUPRINS

În lumea plină de poveşti	……	4
De vorbă cu o… minune	……	6
Crenguţa fermecată	……	10
Revolta…jucăriilor	……	17
Povestea unui… Zâmbet	……	23
Niciodată, nu eşti bun !	……	29
Ochii, care…nu văd	……	34
Tăvălugul…timpului	……	38
Copii, la joacă!	……	43
Domniţa de Mărgăritar	……	48
Doi prieteni	……	68
Rochiţa rândunicii	……	73
Teatrul de păpuşi	……	78
Răducu…cel isteţ	……	84
La moara… cu noroc	……	89
Băiat…sărac	……	93
Copacul plângător	……	97
Povestea lui Sufleţel	……	102
Prinţesa Lalea	……	108
Visul… bunicului	……	115

VA URMA... VOL II